

JAMES ROLLINS

LEDOVÁ KOLÉBKA

JEN ČTYŘI VYVOLENÍ MŮŽOU ZABRÁNIT PÁDU MĚSÍCE

Ledová kolébka

Vyšlo také v tištěné verzi

James Rollins

Ledová kolébka – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

LEDOVÁ
KOLÉBKA
PÁD MĚSÍCE

JAMES ROLLINS

LEDOVÁ KOLÉBKKA

PÁD MĚSÍCE

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2023 Bořivojova 75,
Praha 3
Copyright © 2023 James Czajkowski
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Cradle of Ice*
First published by A Tor Book,
Tom Doherty Associates, USA, 2023
přeložil © 2023 Zdik Dušek
Redakce textu: Jirí Pácek
Mapy: Soraya Corcoran
Ilustrace: Dana Fidler
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-647-7

ISBN tištěné verze 978-80-7595-1806-6

ISBN e-knihy 978-80-7595-648-4 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7595-649-1 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7595-650-7 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

VERONICE CHAPMANOVÉ,
která mě kdysi dávno vyslala na tuto cestu.
Dál se řídím podle ukazatelů,
jež jsi mi zanechala.

*Svět se přestal otáčet
a zrodily se nové země*

schody
obrá

Aglerolarpok

souostroví Eldgossi

zátoka
Varu

• Cerný kámen

• Achátov

• Kovadlov

• Pazourkov

• Křida

Solov

území
Guld'ghulu

Štitové ostrovy

JIŽNÍ
KAMENNÝ
KRUH

Hálendijské království

Velký
Gras

Azantie

Fiskur

PĚST

zátoka
Slibu

Hells

Davčata

Eikur

závojiny

SEVERNÍ
KAMENNÝ
KRUH

Dalalandské

Řeznický
záliv

Pilatuk

• Kylom

Obchodní
Přez

Amik

Tatlocké roviny

LEDOVÉ ZUBY

LYRISKÉ ÚTESY

Savik

Jezero
Pátkrek

Chaluhové
moře

LEDOVÉ PUSTINY

1000 MIL ZÁPADNĚ
OD LEDOVÝCH ZUBŮ

Ledový štít

Amerýlové moře

JIŽNÍ KLAŠ

Dech urthu

Šitové ostrovy

SHAAR GA

KAMENNÍ
BOHOVÉ

zátoka
Požehnaných

Hresh
Me

M'ven

MYRE
DRYS

SLANÉ PUSTINY
Bikkerský roh

BAZ-RENSKÁ
POUŠŤ

Přístavy

SUCHOPAY

Ekauská hlídka

Nysijská
bažina

Xor

Feyrský
močál

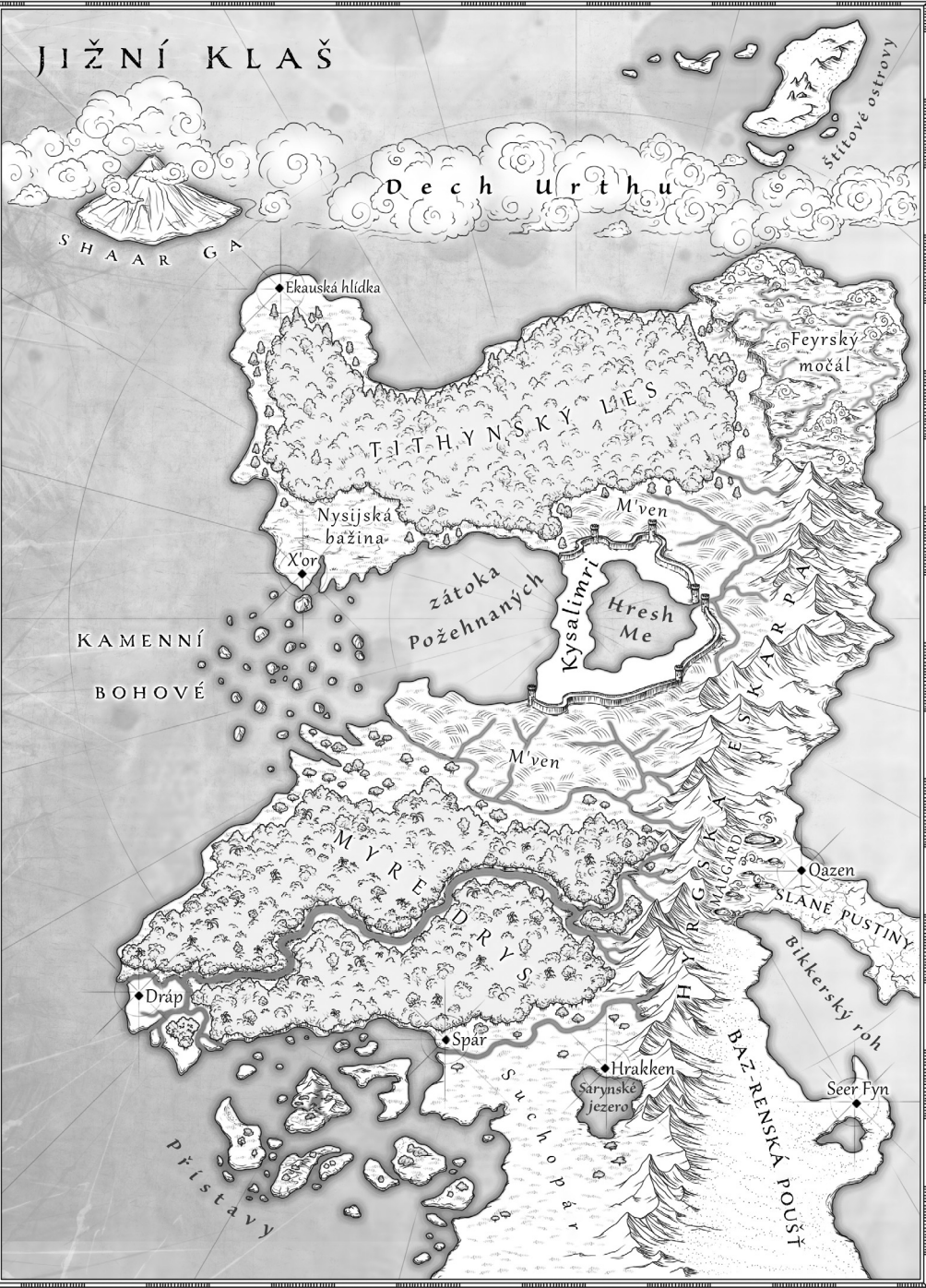
Oazen

Dráp

Spár

Hrakken
Sarynské
jezero

Seer Fyn

Sedím u stolu jako zmrazený a moje ruka se vznáší nad vyschlým pergamenem. Vzpomínky mi svírají srdce a vysávají mou vůli. Ruka se mi třese. Hledám jakoukoliv výmluvu, abych nemusel pokračovat v jejím příběhu. Pátrám po nějakém důvodu. Jakou to koneckonců bude mít cenu? Kdo si má slova přečte? Kdo bude studovat načrtnuté obrysy minulosti, která se propadla do stínů? Nežůstal nikdo, kdo by si ji pamatoval, nikdo, kdo by vyprávěl o ceně zaplacené v krvi, bojích a bídě.

Přesto musím pokračovat – ne kvůli nějakému budoucímu čtenáři, dokonce ani kvůli sobě ne.

Kvůli něčemu jinému.

Pořád se na mě dívá ze skicáře opřeného u okna, kde první světlo každého dne ozařuje její popelavé vlasy, zamračeně semknuté rty a drahokamovou modř jejích očí. Ten upřený pohled mě vyzývá, ať vyprávím její příběh. Tíží mě, naléhá a připomíná mi slib, který jsem učinil tak dávno.

I tak jsem odolával. Uběhla dvě roční období. Během té doby jsem se vrátil ke slovům, která jsem napsal už dřív, abych hledal v textu pravdy, jež mi unikly při prvním vyprávění, details, z nichž se dalo vytušit, co se stane. Znovu jsem si přečetl o tom, jak dívka se zastřeným zrakem prohlédla díky léku, který se nacházel v jedu, i jak uprchla před proroctvím i před královými vojáky. Viděl jsem, jak ji osud a pošetilost svedly dohromady s figurkami obří partie Rytířů a raubířů: druhorozeným princem, zlomeným rytířem, vzpurným zlodějem, postavou vytvořenou z ohebného bronzu a s bezpočtem dalších, ne tak významných hráčů. Nikdo však nebyl důležitější než její okřídlený bratr, který za ní přiletěl, aby sdílel její píseň i srdce, jež je sblížovaly víc než biologické sourozenectví.

To všechno byl nicméně jen začátek.

První příběh byl plný nevinnosti, kde i v krveprolití lze nalézt naději. Skončil přípravou plánu a spojenectví, které se mělo vzepřít proroctví, pokusit se roztavit pomyslný jantar, jenž znehybňoval Urth, a opět ho roztočit, aby odvrátil zkázu popsatelnou dvěma slovy: pád měsíce.

To, co následuje, se však vypráví mnohem obtížněji.

A co hůř: psát o tom je jako znovu to prožívat.

Je to příběh o ztracené nevinnosti, zrazené důvěře a rozdrčené naději. Je to jako výsměch tomu, co bylo napsáno dřív. Ještě teď slyším, jak její okřídlený společník kvílí ve tmě bolestnou jařmovou píseň, která mě dodnes spoutává, tuhne mi z ní krev a mrznou mi ruce.

Nechci ten příběh vyprávět a znovu ho prožívat.

Ona na mě ale stále hledí ve světle úsvitu z mého starého skicáře. Oči má namalované rozdrcenými azurovými ulitami smísenými s olejem, ale i teď se v nich skrývá velká síla. A když se do nich podívám, jejich moc překoná kouzlo, jež mě váže, dost na to, abych uvolnil studená slova uvězněná v mé hrudi.

A tak začínám.

Trápil jsem se ve svém podkrovním útočišti po dvě roční období, což je příhodné, protože vyprávění navazuje v okamžiku, kdy v jejím příběhu uběhl stejný čas.

1. ČÁST

LEDOVÝ ŠTÍT

Když kůži spaluje mráz, kdo rozezná led od ohně?
– úryvek z *Kroniky Regy sy Noora*, vyprávění prvního badatele,
který se odvážil za Zuby a který při druhé výpravě zmizel

1

NYX ZVEDLA RUKU k zářivému pásu hvězd. Sražená vodní pára z teplého dechu jí rozmlžovala výhled natolik, že připomínal vyčarovaný přelud. Byla sama na prostřední palubě *Krahujce* a hleděla na hvězdy. Nikdy si nedokázala představit, že mimo sluneční záři existuje takový třpytivý zázrak.

Jak jsem to ale taky měla vědět?

Zatímco větroloď pokračovala v letu pod kupolí hvězd na západ, Nyx si uvědomila, na jak malém prostoru se až donedávna odehrával její život. Celý ho trávila v rámci Koruny, kde noc představovala jen nepatrné potemnění dne. Vybavila si bronzový planetostroj v astronomii její staré školy, kde slunce znázorňovala koule vyplněná žhavým uhlím, kolem níž obíhaly maličké planety připevněné k drátům a ozubenému soukolí. Představila si třetí kuličku – Urth – poháněnou složitým mechanismem. Její svět obíhal kolem slunce, ale zůstával k němu otočený stále stejnou stranou. Jedna polokoule se pekla pod nemilosrdným žářem Otce na nebi, zatímco druhá se musela jednou provždy obejít bez Jeho tepla a zůstávala ve věčné, mrazivé temnotě. Koruna se táhla mezi oběma extrémy jako prstenec zemí sevřených z jedné strany ledem a z druhé ohněm, kde život vzkvétal díky životadárné lásce Otce na nebi.

A tu jsme nechali daleko za sebou.

Přesunula zvednutou ruku k důvodu této nebezpečné výpravy. Navzdory mrazu, který jí znecitlivoval prsty, změnila průměr měsíce, v těchto temných zemích zářícího jako lucerna. Zkoušela odhadnout, jestli se jeho tvář opět o něco zvětšila; hledala důkaz, že její proctví o pádu měsíce na Urth může být pravdivé. Opět slyšela jek ze svého vidění a cítila dunivé otřesy země – následované ohlušujícím tichem zničeného světa.

Nepoznala, jestli se měsíc zvětšil, ale nepochybovala o svém proctví, které v ní před půlrokem vyvolaly účinky jedu. Alchymista Frell ostatně potvrdil totéž vlastními měřeními provedenými přístroji mnohem přesnějšími než Nyxiny prsty. Podle něj se úplňky neustále zvětšují, v posledním desetiletí čím dál rychleji. Ta bronzová žena, Šija, dokonce určila přibližné datum konce světa: *Ne za déle než pět let, možná už za tři.*

Nyx cítila tlak docházejícího času. Tížil ji na hrudi jako vůz plně naložený kameny. I v době odpočinku se jí občas těžko dýchalo. Část léta a většinu podzimu se jejich skupina připravovala na výpravu do temných Ledových pustin. Netroufali si ji uspišit, zejména vzhledem k tomu, jak málo bylo o zdejším říší

mrazu známo. A teď, před rychle se blížícím zimním slunovratem, potřebovali stále urazit stovky mil.

Zoufale spustila paži a znovu si navlékla rukavice lemované kožešinou. Od přeletu hor pojmenovaných Ledové zuby, které tvořily rozeklanou bariéru zasněžených vrcholků na hranici mezi Korunou a Ledovými pustinami, viděli měsíc třikrát v novu i v úplňku. Třikrát Nyx sledovala, jak temná Lovkyně pronásleduje zářivého Syna. Pokaždé když Syn ukázal celý svůj obličej, se Nyx jako teď odplížila na otevřenou palubu *Krahujce*, aby zhodnotila chladný obličej souputníka Urthu.

To však nebyl jediný důvod, proč opustila teplo lodě a nahradila ho mrazem otevřené paluby.

Přešla podél zábradlí na pravoboku a vyklonila se zpod širokého balonu se vztlakoplynem, který clonil většinu oblohy. Pátrala po srpovité siluetě svého bratra vyrýsované na pozadí hvězd. Napínala uši, jestli neuslyší jeho pískání. Vnímala praskot ledu, který se uvolňoval z obřích železných lan, jež spojovala trup lodi s balonem, ale jinak panovalo ticho. Dokonce i trysky, které poháněly plavidlo oblohou, zůstávaly tiché a zakryté, aby jimi neunikalo cenné teplo z vnitřních prostor větrolodi.

Po většinu poutě se posádka spoléhala na západní proudění nebeské řeky. Trysky by je jistě dokázaly urychlit, ale museli šetřit zásobami paliva, i přes přídavné nádrže přivařené k trupu *Krahujce*. Potřebovali dostatek paliva nejen na cestu přes Ledové pustiny, ale taky na návrat, bude-li jejich výprava úspěšná.

Vyklonila se ještě víc a rozhlédla se po obloze. Srdce se jí rozbušilo o něco rychleji.

„Kde jsi?“ zašeptala přes šátek.

Po tvářích jí přejely volné prameny tmavých vlasů, zvednutých větrem. Vítr už v sobě nenesl ani náznak původního tepla. Nyx si představila dvě řeky plynoucí po nebi. Výše položený proud – jímž se nechávala unášet jejich větrolod' – přepravoval ničivý žár sluncem rozpálené polokoule Urthu směrem na západ, zatímco druhá řeka navracela studené masy vzduchu k východu, v proudu, který plynul těsně nad zemí i mořem. Právě tyto dvě řeky, věčně plynoucí opačnými směry, dopřávaly zemím Koruny podnebí, v němž se dalo přežít. Hieromnichové věřili, že je to díky božským dvojčatům: ohnivému Hadyssovi a ledovému obru Madyssovi, kteří pohánějí tyto řeky po obloze, zatímco alchymisté trvali na tom, že jde o důsledek přírodních měchů, které se vytvořily mezi oběma urthskými extrémy.

Nyx nevěděla, které verzi by měla věřit. Byla si jistá jedinou věcí: že takhle daleko v Ledových pustinách nese horká řeka už jen pramálo životadárného tepla. A s tím, jak poletí dál, bude se ochlazovat ještě víc. Říkalo se, že pokud někdo odcestuje dostatečně daleko do Ledových pustin, samotný vzduch se promění v led.

S tímto vědomím pátrala mezi hvězdami po bratrovi. Občas se potřeboval krátce prolétnout, aby si protáhl křídla a unikl z těsných prostor *Krahujce*. Teď však byl pryč mnohem déle než obvykle. Nyx se sevřelo hrdlo obavami. Ruce se jí nechvěly jenom zimou.

Vrať se ke mně.

ZATÍMCO NYX STÁLE HLÍDKOVALA na palubě, dolehlo k ní z nitra lodi druhé zvonění večerobití. Zachvěla se a přitáhla si kápi kabátu těsněji k tvářím. Začínala drkotat zuby.

Je pryč celé jedno zvonění.

Podrážděně a ustaraně se zahleděla na krajinu z popraskaného ledu hluboko pod sebou, která odrážela stříbřitou záři úplňku. V nekonečném příkrovu Ledového štítu nicméně žádné odpovědi nenašla, a tak se znovu zadívala nahoru. Potichu zabroukala a vyslala do vzduchu několik vláken jařmové písně.

„Kde jsi?“ zazpívala hvězdám.

Vtom ho ucítila: mravenčení v horní části páteře, od něhož se jí do hlavy šířilo teplo.

Úlevou vydechla velký oblak vodní páry.

„Bašalio...“

Nad balonem a na pozadí hvězd před Nyx se mihl mohutný stín, v němž rozeznala křídla mýrského netopýra. Bašalia se naklonil ke straně a zatočil směrem k ní. Mravenčivé teplo vystřídal tichý naříkavý zvuk, spíš cítěný než slyšený mírným chvěním kůstek v jejích uších.

Ustoupila od zábradlí. Netopýr zamířil k ní a roztáhl křídla, aby zpomalil. Nyx ještě o kousek zacouvala – chtěla mu dát víc prostoru. A ještě že to udělala. Když netopýr vlétl pod balon, rozevřel drápy a z nich vypadl jakýsi velký úlovek. Mohutný kus trupu – mohl vážit dobrých šest metrů – se odrazil a sklouzl po palubě. Za sebou nechával krvavou stopu, z níž stoupala pára.

Vzápětí přistál i sám Bašalia. Jeho drápy zašramotily na prknech podlahy a zaryly se do ní.

Nyx obešla kořist a přiskočila ke svému bratrovi.

Netopýr ji objal křídly a sametovými nozdrami se dotkl její tváře. Ovanul ji teplý dech. Jeho tělo představovalo v zimě období hořícího krbu. Přitiskla se k němu a prsty ho pohladila po husté srsti za jedním vysokým boltcem. Druhou dlaň mu položila na hrudník, pod nímž cítila tlukot jeho srdce, který se teď po náročném letu postupně zklidňoval.

„Bašalio, nesmíš být pryč tak dlouho,“ pokárala ho tiše. „Bála jsem se o tebe.“

Konejšivě zahučel.

Znovu mu zabořila prsty do srsti. Cenila si toho, jak mu zhoustla. Jeho tělo se úžasnou rychlostí přizpůsobilo chladu. Nyx nebyla jediná, kdo si toho všiml.

Kryš – alchymista, kterého jim Frell určil jako doprovod – si změň na netopýrově těle všiml taky: silnější vrstvy podkožního tuku, hustší srsti, a dokonce i mohutnějších Bašaliových čenichových záklopek. Jako kdyby netopýr napodoboval záklopký lodních trysek a zmenšil všechny otvory, aby neztrácel tělesné teplo. Alchymista navíc Nyxinu bratrovi odebral krev a objevil jisté změny i v ní: *zvýšení obsahu červených krvinek a delší doba, které bylo třeba, aby krev zamrzla.* Tuto druhou změnu Kryš připisoval tomu, že se v krvi objevily mrazuvzdorné alchymické látky, jež se mu zatím nepodařilo určit. Závěr zněl: *Jako kdyby se netopýr rychle měnil a přizpůsoboval novému prostředí.*

Nyx si přála, aby totéž platilo i pro ni.

I obklopená Bašaliovým teplem se chvěla. Museli jít dovnitř. Nyx zvedla hlavu a tiše zazpívala – vlákny jařmové písňe se s ním podělila o potřebu vrátit se do tepla lodě.

Nakrátko ji svým dlouhým ocasem přitáhl těsněji k sobě a Nyx obklopilo jeho výrazné pižmo. I přes tělesné změny jeho pach zůstal stále stejný. Nabrala ho do plic, aby se stal její součástí. Voněl solí a vlhkou srstí, ale pod tím vším tušila náznak sírovce. Přestože uběhlo už hodně času, pořád ho obklopovala vůně mokřadů, která Nyx připomínala její vlastní domov a vše, co ztratila.

Tátu i bratry, Bastana a Ablena...

Všichni jsou mrtví.

Znovu zhluboka vdechla Bašaliovu vůni, která v ní vyvolávala četné vzpomínky. A nejen na roky prožité s rodinou, ale i na vzdálenější, pozapomenutou minulost. Z té doby neměla téměř žádné zrakové vjemy. Svět kolem ní se tehdy skládal z vůní, chutí a dotyků. Jako dítě se po matčině smrti ocitla sama v mokřadech. Nebýt toho, že ji objevila mohutná mýrská netopýrka a vzala ji k sobě, neměla šanci v drsném prostředí bažin přežít. Tato náhradní matka ji kojila a chránila ji.

A nejen mě.

Pod matčinými křídly se choulil i chlupatý bratříček, s nímž se dělila o mléčné žlázy.

Zabořila mu prsty hlouběji do srsti.

Bašalia...

Jeho vůně i teplo jeho těla jí připomínaly, že během posledního, hrozného léta neztratila veškerou rodinu. Chtěla se k němu tisknout dál, zdržet se tu ještě chvíli, ale věděla, že oba potřebují sestoupit dolů.

Položila mu dlaně na hrud' a vystoupila z objetí jeho křídel. Okamžitě na ni zaútočila zima. Na okrajích Bašaliových vysokých uší se už vysrážela jinovatka.

„Najdeme si nějaká teplá kamna a budeme doufat, že do nich čerstvě přiložili.“

Obrátila se k vyvýšené záďové palubě a ke dveřím, které vedly do podpalubí. Než k nim stačila vykročit, prudce se za ní otevřely dveře v příďové nástavbě. Nyx se polekaně otočila. Na okamžik ji oslnila záře lampy.

Bašalia zareagoval na její leknutí a obranně roztáhl křídla.

Nyx k němu konejšivě zvedla ruku – přes záři lampy poznala příchozího.

„Jaci?“ Přemýšlela, proč se tu objevil. „Co tu děláš?“

Věděla, že její přítel a bývalý učitel nesnáší zimu. Přesto se k ní přiblížil, zachumláný do teplé deky. Od úst mu stoupaly obláčky páry a opatrně došlapoval na namrzlá prkna podlahy.

„Je tu jedna věc, o které jsem si s tebou chtěl promluvit v soukromí,“ řekl. „Je docela zvláštní, možná důležitá. A když jsem za tebou šel, zastavil mě Graylin. Všichni se mají shromáždit v kormidelně. Darant něco zpozoroval. Před námi. Podle Graylinova ponurého tónu jim to dělá starosti.“

„Ten mluví ponuře pořád,“ připomněla mu.

„Možná, ale měli bychom si pospíšet. Zvlášť když neví, že jsi tady nahoře sama.“

„Nejsem přece sama.“ Pohládila Bašaliu, který mezitím zase složil křídla.

„Nemyslím, že by zrovna tahle drobnost Graylina uklidnila.“

Nyx věděla, že Jace má pravdu. Přestože spolu byli zavření ve stísněných prostorech větroloďe, nijak se s Graylinem nesblížila. Mohl to sice být její otec, ale na druhou stranu taky možná ne. Přesto se na ni neustále snažil uplatňovat svůj vliv. Nyx jeho dohled rozčiloval a snažila se mu vždycky aspoň na chvíli uniknout.

Jako teď...

Uvědomila si, že Bašalia není jediný, kdo potřebuje občas uniknout z omezených prostor loďe.

Jace se na ni zamračil a stiskl rty do tenké čárky jako pokaždé, když se setkal s její tvrdohlavostí. „Jestli se Graylin někdy dozví, že jsem věděl o tvých malých výletech na otevřenou palubu, vyškube mi vousy.“

Nyx k němu zvedla ruku a zatahala ho za rusé prameny pod bradou. „Mně připadají dost pevné.“

Odstrčil jí ruku a do tváří se mu navzdory mrazu nahrnula krev. „A byl bych rád, kdyby takové i zůstaly.“

Nyx se usmála. „Ty vousy ti sluší. Vypadá to, že ty i Bašalia jste s každou další milí chlupatější.“

Jeho ruměncem ještě potemněl. „Podobně jako u něj to není kvůli vzhledu, ale aby mě hrály.“

Nyx pokrčila rameny a pochybovačně se na něj podívala. „Pomoz mi odvést Bašaliu dolů a půjdeme do kormidelně.“

Jace něco zavrčel, ale Nyx viděla, jak si uhladil prameny vousů, které mu právě rozčuchala. Poryv větru rozevřel cípy jeho příkrývky a Nyx si všimla, že se její přítel změnil i jinak. Zatímco Bašaliovi přibyla vrstva tuku pro zahřátí, Jace naopak zhubl. Během cesty pravidelně trénoval s Darantem a Graylinem, aby vypiloval své bojové umění s použitím pěstí i sekery. Kromě toho, jelikož tu měli potraviny na přiděl, shodil přebytečné kilogramy.

Ani tak se u tohoto novopečeného válečníka nezapřely učenecké kořeny. Přestože očividně toužil co nejrychleji uniknout před chladem, přešel ke zkravené kořisti na palubě. „Kde se to tu vzalo?“

„Bašalia byl na lovu,“ vysvětlila Nyx.

Jace si prohlédl nohy s kopyty. „Tři prsty a bílá srst. Určitě chytil martoka. I když podle velikosti nějakého menšího, zřejmě mládě.“ Sáhl na odtrženou nohu a sevřel mezi prsty kousek slabě zářícího mechu. „Úžasné. Měli bychom tu nohu odnést Kryšovi a zkusit něco zjistit o těch obrech, kteří se pohybují po Ledovém štítu.“

Nyx nesouhlasila. „Je to Bašaliův úlovek. Zjevně potřebuje víc potravy, než může dostávat z našich tenčících se zásob. Vlastně by měl nejspíš lovit častěji, než se ochladí ještě víc.“

„To je pravda.“ Jace se narovnal a pohládl si břicho. „Čím víc se o sebe dokáže postarat sám, tím pomaleji nám budou ubývat potraviny. Pošlu sem dva členy posádky, ať tu nohu odtáhnou dolů a nasolí ji.“

„Děkuju.“

Zamířili k zadní palubě, ale Jace se ještě toužebně ohlédl za kýtou – jeho zájem však poháněla spíš zvědavost. „Kdo by si pomyslel, že v těchhle zamrzlých krajích žijou tak obrovská zvířata?“

Nyx jeho údiv chápala. Sama lodními dálkohledy pozorovala velká stáda martoků přesouvající se po ledových polích. Chundelatí samci se stočenými rohy se zdáli být tak vysocí, že by dosáhli na třetí podlaží její staré školy. Samice byly jen o něco menší. Vypadalo to, že se živí chomáči světélkujícího mechu, který rostl na ledu a jež zvířata odtrhovala kly. Kryš – jehož alchymistický zájem se už desítky let soustředil na Ledové pustiny – v minulosti prostudoval sušené zbytky této rostliny, nasbírané během vzácných výprav zřeštěně odvážných výzkumníků. Podle něj se nazývala *is'veppir* a nešlo vlastně o rostlinu, protože byla příbuznější houbám než mechům.

„Koho by napadlo, že tu existuje takový život?“ řekla Nyx a zahleděla se k západu. „Brzy budeme dál, než se kdo kdy odvážil pěšky.“

„Možná ne.“ Jace ztišil hlas a zaznělo v něm učenecké vytržení, známé obdobně jako Bašaliův pižmový pach. „Četl jsem vyprávění těch, kdo se odvážili proniknout za Zuby. Kroniky Regy sy Noora. Pojednání o podnebí bez slunce. Dokonce knihu, o které Kryš tvrdil, že ji ukradli z gjoanského archivu, dílo staré sedm století. Chtěl jsem s tebou mluvit právě o tom, co jsem našel na stránkách těchhle knih, než to přednesu ostatním.“

To už došli k dvojitém dveřím, které vedly do podpalubí. Nyx je otevřela a otočila se k Jaceovi. „Co jsi našel?“

„Jestli jsou ta pojednání pravdivá, možná nebudeme v Ledových pustinách sami. Možná tu jsou jiní lidé.“

Nyx se nevěřicně zamračila.

To není možné. Jak by tu přeživali?

Jace zvedl ruku s otevřenou dlaní. „Vyslechni mě, hned ti...“

Celá loď se pod nimi otřásla. Oblohou se rozlehlo zadunění. Z pravoboku vyšlehl plameny a vysoko nad zábradlí vyletěly kusy lan a roztržitého dřeva. Několik z nich málem protrhlo balon. Výbuch *Krahujce* roztočil. Lana pod náhlým náporem kvílela a drnčela. Paluba se naklonila ke straně.

Nyx ztratila rovnováhu, ale držela se aspoň dveří.

Jace naopak upadl a sklouzl od Nyx pryč. Pořád byl zpola zabalený v dece a horečně kolem sebe hrabal rukama, aby se zastavil.

„Jaci!“ vykřikla Nyx a rychle se posadila. Nepouštěla se dveří a natáhla k Jaceovi nohu, aby se jí mohl chytit, ale už byl mimo dosah.

Bašalia se mihl kolem ní – letěl těsně nad palubou a vrhl se na Jace jako sokol na králíka. Drápy prořaly příkrývku a zaryly se do kůže. Jace vykřikl bolestí. Bašalia se jediným mávnutím křídel vrátil i s kořistí k Nyx.

„Dovnitř!“ zavolala Nyx a sama šla příkladem.

Zatímco lodí znělo poplašné zvonění, Nyx propadla dveřmi a prolezla krátkou chodbou. Bašalia hodil Jace za ní a protáhl se dovnitř.

Jace zasténal, posadil se a opřel se zády o stěnu. „Co se stalo?“

Nyx se ohlédla přes otevřené dveře ven. *Krahujec* se už otáčel mnohem pomaleji a paluba se opět vyrovnala. Plameny uhasly, ale na pravoboku bylo pořád vidět doutnající záři.

Obrátila se k Jaceovi a ztěžka polkla. Bála se svůj odhad zformulovat do slov, protože věděla, jak velká by to byla katastrofa. „Určitě vybuchla jedna z lodních trysek.“

2

NETRVALO DLOUHO a Nyxiny obavy se potvrdily.

Stála vedle Jace v plné kormidelně *Krahujce*, kde se všichni shromáždili kolem Hycka, piráta s vrásčitým obličejem. Věk mu ponechal v těle jen šlachy a kosti, ale oči mu stále bystře žhnuly. Jednalo se o bývalého alchymistu, kterého kdysi dávno vyloučili z cechu a teď sloužil jako strojník na Darantově stíholodi.

Otřel si ruce do hadru, aby se zbavil zbytků olejnatého paliva z dlaní, ale ve skutečnosti je jen ještě víc rozmazal. „Naštěstí vybuchla jenom manévrovací tryska na pravoboku. Kdyby to byl záďovej motor, nikdy by se nám nepodařilo dovlít se zpátky ke Koruně.“

Nyx si vyměnila ustaraný pohled s Jacem. Věděla, že stíholod' má tři trysky: jednu na každé straně trupu a jednu velkou na zádi.

„Uhasili jste požár?“ zeptal se Darant.

„Jo,“ odpověděl Hyck. „To bylo první, co jsme udělali. Oheň je mnohem větší hrozba než jakékoliv veybuch. Vaše dcery obhlížej poškození, jestli se dá něco zachránit.“

Darant začal přecházet z jedné strany kormidelny na druhou. Tohle byla jeho loď a každé poškození, které utrpěla, cítil, jako kdyby někdo zranil jeho samého. Zůstával zachmuřený, ruku sevřenou v pěst měl položenou na jílci jednoho ze svých bičových mečů a vlál za ním tmavomodrý plášť stejné barvy jako kalhoty a košile.

Graylin zvedl ruku. „Znamená to, že se musíme otočit a vrátit ke Koruně?“

Hyck se nadechl k odpovědi, ale Darant ho rychle předešel. „Ani náhodou!“ zvolal pirát a povytáhl tenkou čepel zbraně, jako kdyby byl připravený zaútočit na každého, kdo se mu odváží odporovat. „Tenhle dravec má sice poraněné křídlo, ale pořád dokáže dost dobře lítat. Ztrátu manévrovací trysky na pravoboku můžeme zvládnout. Jak Hyck říkal, nejvíc záleží na záďovém motoru. Budeme pokračovat.“

Graylin se otočil k Nyx a ustaraně přimhouřil oči, takže bylo vidět jen náznak stříbřitě modrých duhovek, které připomínaly ledovou žílu v kamenných rysech jeho obličje. Jiná barva se na něm najít nedala. Jako kdyby ho pověst o křivo-přísežném rytíři – tragický příběh, který ho propojoval s Nyx – proměnila v černobílou knižní ilustraci, v postavu nakreslenou jen v odstínech černé a šedé barvy. Tmavé vlasy a vousy měl prokvetlé šedinami. Za některé bílé prameny mohl věk, jiné vyrůstaly z dávných jizev. Všechna stará zranění však nebyla skrytá, jako

například křivý nos a klikatá jizva pod levým okem. Všechno to byly památky na trest za to, že se zamiloval a porušil slovo dané hálendijskému králi.

Ozvalo se zavrčení. Nevydal ho sice Graylin, ale klidně mohl. Zvuk vyjadřoval směr podráždění a zlosti. Rytířův stín se prodloužil a z uhlově černé srsti zazářily jantarově zlaté oči vargra. Na hýždích se mu zatínaly svaly a žlutohnědé pruhy srsti se přelévaly jako skvrny slunečního svitu pod tmavým baldachýnem stromů. Vargr našpicoval uši se štětíčkami a pohyboval s nimi, aby odhalil zdroj nebezpečí, jež všechny zneklidnilo.

Nyx potichu zabroukala a spletkla uklidňující jařmovou píseň, která se připojila k dunivému vrčení a zmírnila vargovo rozrušení.

Graylin použil vlastní metodu: položil zvířeti na hřbet mozolnatou dlaň. „Klid, Kaldere.“

Vargr ještě dvakrát mrskl ocasem a posadil se, ale uši nechával vzpřímené.

Během krátkého spojení s Kalderem Nyx vnímala divokost ukrytou v jeho srdci. Někteří ho mylně považovali za pouhého loveckého psa, který poslouchá Graylina. Nyx věděla, že jejich pouto je mnohem hlubší, zrozené nejen ze vzájemné důvěry a úcty, ale taky ze sdílené bolesti a ztráty. V Kalderově neohrožené hrudi dosud přebývala vzpomínka na jeho bratra, který před půlrokem přišel o život. Nyx cítila ozvěny honů ve studených lesích i tepla, jaké může poskytnout jen vedle ležící bratr.

Kalderovo podráždění taky patrně prohlubovaly měsíce, po které byl zavřený na palubě *Krahujce*. Takový tvor se nikdy nesmíří s pobytem v kleci.

Graylin se otočil k řadě předních oken a zadíval se jimi ven. „Darante, nezpochybňuji tvou víru v tuhle loď, ale opatrnost by možná měla dostat přednost. Jestli přijdeme o *Krahujce*, bude všechno ztraceno. Než abychom se bezhlavě hnali dál...“

„Ne!“ vyhrkla Nyx.

Všichni se k ní otočili, ale Nyx se nezalekla tíhy jejich pohledů. Cesta sem jim zabrala tři měsíční cykly. Návrat ke Koruně by trval právě tak dlouho. A pak by museli znovu absolvovat dosavadní cestu sem.

„Ztratíme půl roku,“ řekla. „To si nemůžeme dovolit. Musíme se dostat k místu, které nám ukázala Šija.“

„To chápeme,“ odpověděl Graylin. „Ale Šija nám taky řekla, že máme nejmiň tři roky, možná dokonce pět, než se pád měsíce stane nevyhnutelným. Máme rezervu.“

„Ne, to nemáme.“

„Nyx...“

Zavrtěla hlavou. Uvědomovala si, že za Graylinovu opatrností do značné míry stojí starosti o ni. V očích mu svítila bolest. Možná sice nebyla jeho dcera, ale každopádně byla dítětem ženy, již kdysi miloval. Graylin dlouho věřil, že Nyx

zemřela v Mýrských bažinách, než jako zázrakem vstala z mrtvých a vrátila se k němu. Zjevně ji nehodlal ztratit podruhé.

Jeho obavy ale odmítala. Nezáleželo na nich.

Místo toho si představila mihotavý prelud znázorňující jejich svět, jak ho promítala Šijina křišťálová krychlička. Hluboko v Ledových pustinách žhnul smaragdový bod. To byl jejich cíl, ačkoliv o něm věděli velice málo. Dokonce ani Šija nedokázala odhadnout, co se tam nachází, věděla jen, že to je důležité místo. Pokud měli mít naději zabránit pádu měsíce, museli Urth znovu roztočit, jako se točil před bezpočtem tisíciletí. A ten zářící bod byl pro splnění tohoto zdánlivě nemožného úkolu nezbytný.

„Nevíme, co tam najdeme,“ pokračovala Nyx. „Ani jak dlouho potrvá, než odhalíme tajemství toho místa. Nemůžeme riskovat další zdržení. Je možné, že to nestihneme ani takhle.“

Udržovala bezvýrazný obličej, aby dala najevo svoje odhodlání i aby skryla pocit, který probublával hluboko v jejím nitru: část jejího já doufala, že je příliš pozdě. Pokud roztočí Urth – ačkoliv jí to připadalo nepochopitelné –, nastane zase jiná katastrofa. Šija jim ukázala i tohle. Dojde k masivním záplavám, zemětřesením a bouřím, které zasáhnou celý povrch planety. Zahynou miliony a miliony lidí.

Nyx chápala, že takový osud je mnohem lepší než vyhlazení veškerého života, k němuž by došlo při pádu měsíce. Přesto ale nedokázala pominout nevýslovné utrpení, k němuž dojde, pokud uspějí. Věděla, že to je nezbytné, ale pořád uchovávala v blízkosti srdce tajnou naději.

Ať za ta úmrtí nemůžu já.

„Nyx má pravdu,“ přidal se k ní Darant. „Pokud se otočíme, možná se sem už vůbec nedostaneme. V Koruně probíhá válka. Když jsme vyráželi, šarvátky mezi Hálendii a Jižním Klašem se zhoršovaly. Pobřežní vesnice ohrožovaly nájezdy a vypalování. Docházelo k sabotážím a vraždám. Na obou stranách Dechu. Kdo ví, do čeho bychom se vrátili? Mohli bychom se připlést k bojům. A nezapomeň na svého starého přítele krále Torantha a jeho iflelenské psy. Ti nás taky pořád pronásledují. Nejlepší bude nedávat jim šanci, aby kolem nás utáhli smyčku.“

„Tyhle argumenty ale neberou v úvahu to, co leží před námi.“ Graylin ukázal na Daranta. „Už před výbuchem jsi mě požádal, ať všechny svolám sem do kormidelny, protože ti další let dělal starosti.“

Nyx se podívala na Jace. Zapomněla, že Graylin vydal pokyn, aby se všichni shromáždili v kormidelně. Po explozi a v následném rozruchu jí to vypadlo z hlavy.

„Co se děje?“ zeptala se. „Co je před námi?“

„Podívej se sama.“ Graylin je odvedl k oblouku předních oken, z nichž se jim nabízel výhled na měsíčním svitem zalitou krajinu rozbitého ledu. „Navigátor

Fenn si toho nebezpečí všiml v lodním dálnohledu, ale mezitím jsme doletěli blíž, takže je dobře vidět i bez něj.“

Jejich skupinka se rozptýlila podél oken. Nyx se nejdřív podívala dolů, ale výhled vypadal stejně jako už několik měsíců. Od ledu se odrážel svit měsíce, který zbarvoval svět do stříbrných a modrých odstínů. Zamrzlou krajinu pokrývaly obří porosty *is'veppir* zářící šarlatovým a smaragdovým světlem. Když Nyx přimhouřila oči, rozeznala i shluky tmavších teček. *Martokové*, uvědomila si. Shromažďovali se do velkých stád, aby se dělili o teplo, a pomalu se přesouvali po svých pastvinách.

Zamračila se. „Nechápu, co...“

Jace se vedle ní prudce nadechl. „Podívej se k obzoru.“

Nyx zvedla pohled. Led se táhl až k noční obloze poseté jasnými hvězdami. Zavrtěla hlavou. Nic neviděla. Pak si ale všimla, že hvězdy nedosahují až k ledu. Mizely vysoko nad linií obzoru. Zaostřila, nebo se možná měsíc vynořil zpoza mraku. Tehdy to taky spatřila. Svět končil hradbou z rozeklaných vrcholů, které zakrývaly hvězdy a stály jim v cestě. Černé pohoří s ostrými špicemi trčícími vysoko nad led tvořilo ochranný val.

„To musí být Dračí hřbet,“ vydechl Jace. „Tak ty hory pojmenoval Rega sy Noor ve své Kronice. Při první pozemní výpravě před dvěma staletími je zahlédl z dálky, ale nebyl schopný k nim dojít. Pojmenoval je podle toho, že pohoří připomíná ostnitý hřbet nějaké obří mořské nestvůry, která prorazila led.“

„To vystihl,“ zavrčel Darant. „Ale tahle nestvůra může být ještě nebezpečnější.“

„Proč?“ zeptala se Nyx.

Odpověděl Graylin, aniž by se odvrátil od okna. „Ty hory nejenže trčí z ledu. Taký přehrazují obě nebeské řeky.“

Nyx si představila teplé větry ve výšce, které je ženou k západu, a studený proud níž nad ledem, mířící naopak k východu.

Darant oslovil lodního navigátora, který se skláněl k dálnohledu. „Jak to vypadá, Fenne?“

Navigátor se narovnal a otočil se k nim. Byl to mladík, patrně jen o sedm nebo osm let starší než Nyx. Byl štíhlý, měl světle plavé vlasy a zelené oči, které naznačovaly, že mu v žilách koluje něco z krve Bhestyjů, národa, jenž žil na opačné straně Koruny – ačkoliv o své minulosti odmítal mluvit. Z celé posádky vypadal nejpřátelštěji. Často se usmíval a znal nevyčerpatelnou studnici vtipů.

Teď nicméně úsměv zmizel. „Je to horší, než jsem si myslel,“ řekl. „Na obloze zuří obří bouře, přímo nad těmi horami. Vsadím se, že se nikdy neutiší, protože ji pořád rozdmýchává přetlačování mezi oběma opačnými větry.“

„Dokážeme proletět?“ zeptal se Graylin. „Zvlášť když nám teď chybí jedna manévrovací tryska?“

Fenn se podíval na Daranta a ten na něj kývl, ať řekne svůj názor. Fenn vzdychl

a pokrčil rameny. „To se dá zjistit jediným způsobem. Ty hory ještě nikdy nikdo nepřeletěl. Budeme první.“

„To nemusí být nutně pravda,“ ozval se Jace.

Všichni se k němu obrátili.

„Rega – výzkumník, který to pohoří pojmenoval – vyrazil na druhou výpravu,“ vysvětlil Jace. „Hodlal překonat Dračí hřbet. Tentokrát letěl, neputoval pěšky, ve větroloді nazvané podle těch hor Ohnivý drak.“

Fennovi se zajískřilo v očích – náznak jeho obvyklého pobavení. „Jo, ale pokud vím, z téhle druhé výpravy se nevrátil.“

„To je pravda,“ potvrdil Jace pochmurně.

Nyx do něj dloubla loktem. „Měl bys jim povědět to, co jsi říkal mně, když jsme byli na prostřední palubě.“

Graylin ohromeně ztuhl. „Na prostřední palubě? Nyx, co jsi dělala venku?“

Nyx si ho nevšimla. „Pověz jim to, Jaci.“

Její přítel přikývl a otočil se k ostatním. „Měl jsem spoustu času pročítat většinu pramenů, které se týkají Ledových pustin, sepsaných těmi několika odvážlivci, kteří si troufli vydat se na výpravu do věčného mrazu. Jeden tvrdí, že za Dračím hřbetem žijí lidé.“

Darant si kysele odfrkl. „Kdo? Kdo by tam mohl žít?“

Jace ustaraně svařtil čelo. „Podle Skreeových análů – to je kniha získaná z gjoanského archivu – tam žije kmen nebezpečných lidí, mezi smrtícími tvory a velkými nestvůrami.“

„To zní skvěle,“ zamumlal Fenn.

Jace se podíval k bouřícímu horizontu. „Říká se, že Rega četl stejné pojednání a chtěl je při druhé výpravě najít.“

„Při výpravě, ze které se nevrátil,“ připomněl jim Fenn znovu.

Než mohl kdokoliv odpovědět, z opačné strany kormidelny se ozvaly kroky a zvýšené hlasy. Dveře do hlavní chodby se prudce otevřely a dovnitř vpadlo několik osob. Vedla je bronzová postava Šiji. Přestože byla vyrobená z tvrdého kovu, pohybovala se ladně a plynule. Zářící skla jejích očí přeletěla pohledem shromážděné. Podle tmavých skvrn na jejím skromném oděvu doprovodila ostatní, kdo prozkoumávali zbytky manévrovací trysky. Patrně využili její značnou sílu, aby jim pomohla prohledat spoušť. Od obličeje se jí odráželo světlo lampy, ale z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst.

Ti, kdo ji doprovázeli, nevyypadali tak klidně. Zpoza Šiji se vynořila podsaditá postava Rhaifa hy Albara – guld'guhlijského zloděje, který vysvobodil bronzovou ženu z hlubin dolů v Křídě. Ze rtů mu splynula litanie kleteb.

„Co se stalo?“ zeptal se Darant a vykročil k nim.

Rhaif přestal klít a mávl k Šijinu druhému boku. „Bude nejlepší, když ti to řekne tvoje dcera.“

Glace předstoupila před otce. Její mandlová pleť potemněla. Jednou rukou si odhodila plavovlasý cop na záda a druhou ruku zvedla před sebe. Na dlani něco držela.

„Tohle jsme objevili v troskách přívodu paliva k trysce.“

Všichni ji obklopili. Jednalo se o pokroucený kus kovu, který připomínal puklé černé vejce. Předmět kolem sebe šířil hořký pach spálených alchymikálií.

„Co to je?“ zeptala se Nyx.

Graylin se zachmužil. „Pekelný stroj.“

Nyx nepatrně zavrtěla hlavou.

„Bomba vyplněná kousky železa a skla, které se při výbuchu roztaví,“ vysvětlil Jace.

Glace nespouštěla oči z otce. „Brayl a Kryš prohledávají zbylé dvě trysky, aby se ujistili, že tam nejsou schované další bomby.“

Nyx zírala na zkroucený předmět. „Bomba?“

„To není jenom bomba,“ zavrčel Darant a rozhlédl se po místnosti. „Je to sabotáž.“

3

GRAYLIN SEVŘEL JÍLEC MEČE, aby z jeho známé tíhy a tvaru načerpal sílu. Žihadlo patřilo jeho rodině po osmnáct generací. Tato zbraň byla právě tak jeho součástí jako vlastní ruka. Teď ji však sevřel tak křečovitě, až se mu stříbrný reliéf na hrušce bolestně zaryl do dlaně.

„Máme mezi sebou zrádce,“ oslovil Graylin trojici mužů, kteří stáli kolem odřeného stolu z tvrdého dřeva.

Nyx poslal dolů s Kalderem, aby ho uložila do klidu nákladového prostoru. Dřívější rozruch a zlost způsobená odhalením, že se po lodi pohybuje sabotér, vargra rozrušily, takže začal vrčet a chňapat po každém, kdo se k němu přiblížil. Jeho divoké srdce zvládala uklidnit jedině Nyx. Odešel s ní i Jace, doprovázený Šijou, aby na ně dávala pozor.

Graylin se pak odebral se třemi muži do místnůstky s mapami vedle kormidelny, aby pokračovali v debatě v soukromí. Z řetězu nad jejich hlavami visela jediná lampa, jež ozařovala stíněný prostor. Stěny zakrývaly stovky přihrádek se stočenými svitky bezpočtu map. Ke stolu byl připevněn nákras Ledových pustin, na němž spočíval sextant a stoh papírů s načmáranými výpočty uhlím – dílo lodního navigátora.

Rhaif se opíral o dveře, aby zajistil, že je nikdo nevyruší. Nebo možná jenom odpočíval. Kolena kalhot měl celá černá a páchl dýmem a spáleným olejem. Zrzavé vlasy mu během cesty narostly a teď se mu lepily k čelu pokrytému potem od námahy, jak pomáhal se zničenou tryskou.

„Zrádce na palubě,“ zabručel Rhaif kysele. „Jako kdybychom i bez toho neměli dost problémů.“

„Když člověk žije dost dlouho, zjistí, že život není nic jiného než problémy,“ poznamenal Darant. „Jenže alternativa k němu je ještě horší, tak se snaž nacházet radost, kde a kdy se dá.“

Graylin se na něj zamračil. „Bereš toho zrádce v našem středu s klidem.“

„Jsem pirát. Zrada a pokrytectví jsou pro mě stejně běžným zbožím jako mince a zbraně.“ Darant se opřel pěsti o stůl a z očí mu vyšlehl oheň. „Ale nechápejte mě špatně. Toho, kdo poškodil Krahuje, stáhnou z kůže. Něco takového nebudu trpět.“

Poslední člen jejich skupinky si odkašlal. Alchymista Kryš se skláněl k mapě, hlavu nakloněnou ke straně, ale myšlenkami byl patrně u nové hrozby. Teď zhlédl, takže Graylin viděl do jeho bystrých šedivých očí.

„Musíme zvážit i možnost, že sabotér není na palubě stíholodě,“ řekl a narovnal se do plné výšky.

Kryš měl pleť odstínu naleštěné mědi, jako spálenina od slunce, která nikdy nevybledne. Dlouhé černé vlasy si pečlivě splétal do naolejovaného copu, jenž se hodil k tmavému rouchu jeho cechu. Nešlo ale o žádného křehkého učence. Byl o šířku dlaně vyšší než Graylin, a ačkoliv už oslavil padesátku, udržoval si vypracované svaly. Nebylo divu. Vyrosl na drsných rančích Aglerolarpoku, které byly známé tím, že zocelovaly každého, kdo na nich žil. Jinak Graylin znal jen zkrácenou verzi alchymistovy minulosti, ale Frell je ujistil, že se Kryšovi dá věřit.

To však Graylinovo podezření nerozptýlilo – to naopak teď po odhalené sabotáži ještě vzrostlo.

Kolik o něm doopravdy víme?

Rhaif se po alchymistově prohlášení odrazil od dveří, narovnal se a tázavě povytáhl jedno obočí. „Kryši, sabotér musí být na palubě Krahujce. Někdo přece musel nastražit bombu, ne?“

Kryš přikývl. „Jistě. Ale tenhle typ bomby má jedinečný mechanismus. Je možné ji naplnit doutnákem, pevně namotaným a pokrytým izolačním amalgámem. Takový doutnák můžete zapálit a on pak hoří až jeden rok, než oheň dospěje k výbušnému jádru bomby.“

Darant přimhouřil oči. „Chceš říct, že ji někdo mohl nastražit na moji loď ještě před odletem z Koruny?“

„Je to možné. Nebo přinejmenším to je věc, kterou bychom neměli spustit ze zřetele. Sabotér mohl nastavit dlouhý doutnák, protože chtěl, abychom před výbuchem odletěli do hloubi Ledového štítu.“

„A abychom tu uvízli,“ zamumlal Graylin.

Darant si promnul bradu. „Kryš může mít pravdu. V táboře se přípravy na cestu vlekly a zprávy o ní mohly dospět ke špatným uším. Vím až příliš dobře, že se každá důvěra dá zlomit tíhou dostatku zlata.“

Rhaifa to podle všeho nepřesvědčilo. Obrátil se na piráta. „Ale podle tvé dcery druhé dvě trysky nikdo nesabotoval.“

„Ano,“ potvrdil Darant. „Brayl by nic nepřehlédla. Má ostřejší zrak než orel. A když je teď hlídají moje dvě dcery, zůstanou nedotčené.“

Graylin chápal, kam Rhaif svou poznámkou mířil. „Kdyby tu bombu někdo nastražil už před odletem, proč by ničil jenom manévrovací trysku na pravoboku? Proč by nevyřadil z provozu všechny tři? Pak bychom tu uvízli určitě.“

„Možná nám chtěli zabránit v dosažení cíle, ale nechtěli nás rovnou zabít,“ napadlo Kryše.

Rhaif si odfrkl. „Takže sabotér se svědomím.“

Kryš zamyšleně pokrčil rameny. „Nebo bylo jeho záměrem, aby nás přiměl

k návratu do Koruny. Kde by nás mohli zajmout a vyslechnout. Ať proti nám stojí kdokoliv, možná nezná náš cíl, a kdybychom tu zahynuli, nikdy by se ho ani nedozvěděl.“

Darant ponuře přikývl. „To je podle mě další důvod, abychom pokračovali v cestě.“

Kryš se rozhlédl po svých společnících. „Než přijmeme konečné rozhodnutí a navzdory své předchozí poznámce musím přiznat, že věřím, že sabotér je na palubě Krahujce, jakkoliv bychom si přáli opak.“

„Proč si to myslíš?“ zeptal se Graylin.

„Nejpravděpodobnější scénář – který je obvykle taky pravdivý – je takový, že zrádce poškodil jen trysku na pravoboku, protože nechtěl sám zemřít. Zlatem si jen zřídkakdy koupíte mučednictví.“

„To je pravda,“ přisvědčil Darant.

„Taky je podle mě významné, že sabotér se svou akcí počkal, dokud jsme nestáli před úkolem překonat Dračí hřbet,“ pokračoval Kryš. „Patrně se domníval, že když nás ochromí právě teď, kdy nás čekají drsné vichry, jistě nás to přiměje k návratu.“

Graylin přikývl. Alchymistův rozbor byl logický. Zdálo se, že Frell volil dobře, když jim jako společníka vybral právě jeho. „Pokud se nemýlíš, jak toho zrádce odhalíme?“

„Neodhalíme ho,“ odpověděl Darant.

Graylin se na něj zamračil.

„V posádce je třináct mužů a pět žen. Zrádce může být kdokoliv,“ vysvětlil Darant. „Nebo i víc než jeden. Odhalit viníka nebo viníky je v podstatě nemožné.“

„Tak co budeme dělat?“

Darant pokrčil rameny. „Spolehneme se na to, že si sabotér cení vlastního života – jak zatím ukázal. Moje dcery budou dál hlídat trysky, ale řekl bych, že jsou prozatím v bezpečí. Jestli ten parchant přikročí k další akci, nejspíš bude taková, aby při ní nezahynul i on. Musíme na to být připravení. Dávat pozor na všechny kolem nás.“

Hlasitě zaklepání přitáhlo jejich pozornost ke dveřím.

„Blížíme se k horám!“ zavolal na ně Fenn. „Za jedno zvonění dospějeme k začátku bouře. Jaké jsou rozkazy, kapitáne?“

Všichni upřeli oči na Daranta. Pirát počkal, až na něj všichni kývnou, aby věděl, že jejich rozhodnutí je jednomyslné – možná chtěl, aby za něj neslo odpovědnost víc lidí, pokud povede ke katastrofě.

Hlasitě odpověděl Fennovi: „Varuj posádku! Musíme Krahujci uhladit a připevnit všechna volná pířka.“

Znovu se otočil ke svým společníkům a přitiskl si ke rtům zadní stranu palce – klašské gesto pro štěstí. „Sabotér ať jde k čertu, my se přes ty hory dostaneme.“

Rhaif se pořád tvářil pochybovačně. „I kdyby ano, co tam najdeme? Nezapomeňte na varování toho mládence před nebezpečnými lidmi a velkými nestvůrami.“

Kryš pomalu přikývl. „Jestli se ukáže, že jsou tyhle báje pravdivé, zrádce bude nejmenším z našich problémů.“

Archivní nákres martoků
(obyvatel Ledového štítu)

2. ČÁST

PRINC V EXILU

Kysalimri – Věčné město Jižního Klaše – je nejstarší město v celé Koruně. Pod jeho nejhlubšími základy se skrývají kameny a tajemství, jež pocházejí až z Opuštěného věku, jako obávaná semínka dob, na něž dějiny zapomněly. Z těchto semínek však vyrostlo velké město, jež se rozšířilo od zátoky Požehnaných až k úpatí Hyrgské eskarpy a táhne se stovky mil všemi směry. Nejde ani tak o křížek na mapě jako spíš o království samo o sobě, rozdělené prastarými hradbami, ale sjednocené krví a společným cílem. Právě se: padne-li Kysalimri, padne celý svět.

– z osmdesátidílného Lyrrastrova
pojednání *Geographica Comprehendinge*

DRUHOROZENÝ HÁLENDIJSKÝ PRINC Kanthe ry Massif se cestou k zábradlí jachty potýkal se stříbrnými řetězy, které vedly od jeho kotníků k obojkům dvou společníků kráčejiících za ním. I když Kanthe strávil v Kysalimri, Věčném městě Jižního Klaše, celé roční období, pořád nezískal dovednost potřebnou k tomu, aby elegantně sladil svůj krok s krokem připoutaných chaaenů.

Pokusil se vykročit levou nohou, řetěz na kotníku mu ji však strhl zpátky. Kanthe zcela nedůstojně zašermoval rukama, aby se pokusil udržet rovnováhu, ale pochopil, že jde o ztracenou bitvu. Už se začal kácet po hlavě k palubě, když tu mu rameno sevřela pevná ruka a zachytila ho. Zachránce se smíchem Kantha narovnal a pomohl mu dojít k zábradlí.

„Díky, Rami,“ řekl Kanthe. „Právě jsi zachránil můj pěkný nos před zlomením.“

„To rozhodně nesmíme připustit, příteli, zvlášť když svatba bude za pouhý jeden měsíční cyklus.“ Rami kývl k vyvýšenému stupínku uprostřed široké lodě.

„Má sestra Aalia by samozřejmě nesnesla, aby její milovaný byl tak zohyzděný zrovna v její nejdůležitější den.“

Kanthe se ohlédl přes palubu k sametovému divanu. Ve stínu pod plachtami ležela na hromadě polštářů Aalia im Haešan. Spočívala na boku jako chráněná růže, ozdobená hedvábnými šaty protkanými zlatými nitkami. Naolejované copy, tmavé jako naleštěný eben, jí splývaly přes ramena. Na hlavě měla vyšívaný čepec posetý rubíny a safíry a její černé oči chladně hleděly přímo před sebe – snoubenci nevěnovala jediný pohled.

Kanthe si ji zamyšleně prohlédl. Po příjezdu k těmto břehům na ní spočinul zrakem teprve počtvrté. *Má budoucí nevěsta*, zabědoval v duchu. Byla sice jen o rok starší než sedmnáctiletý Kanthe, ale vypadala mnohem dospěleji – rozhodně dospěleji než princ, který sem uprchl a kterého jeho vlastní lidé považovali za zrádce.

Aalia se naopak těšila té nejvyšší úctě, což bylo zřejmé z toho, kdo jí dělal společnost. Kolem ní klečelo dvanáct připoutaných chaaenů, šest z každé strany. Těchto dvanáct lidí bylo, podobně jako Kanthovi dva společníci, zahaleno do hábitů doplněných o pokrývky hlavy a závoje zakrývající obličej a zastrčené za obojky. Jednalo se o klašský tradiční oděv *bjor-ga*, jaký museli neurození nosit, kdykoliv vyšli z domova. Jen příslušníci vládnoucí třídy, takzvaní *imri*, což ve zdejší řeči znamenalo *zbožní*, směli odhalovat obličej. Stovky ostatních kast se musely zakrývat od temene po špičky u nohou – jejich příslušníci byli považováni za ne-

hodné toho, aby na nich spočinul pohled Otce na nebi. To platilo i pro chaaeny vzdělané v *Bad'i Chaa*, Domě moudrosti, jediné škole ve městě, proslulé přísností a krutostí. Čím vyšší postavení mezi *imri* jste měli, tím víc chaaenů k vám bylo připoutáno – sloužili jako pobočníci, rádci, učitelé a někdy i k tělesným rozkošim.

Kanthe se odevzdaně obrátil zpátky k zátoce Požehnaných.

Rami zůstával vedle něj. Aaliina bratra doprovázelo šest chaaenů, tři z každé strany, připoutaní jeden k druhému. Rami im Haešan byl čtvrtý syn Imri-Kaa, boha-vládcce Klaše. Mezi sourozenci měl nižší postavení – na rozdíl od mladší sestry Aalie, císařovy jediné dcery, s níž se zacházelo jako s největším pokladem říše.

A já se s ní mám večer o zimním slunovratu oženit.

Zlatem protkaným rukávem si otřel pot z čela. Na rozdíl od chaaenů, kteří museli nosit *bjor-gu*, měl na sobě úbor zvaný *gerygoud* sestávající z přiléhavých kalhot zastrčených do bot z hadí kůže a z tuniky bez rukávů, to vše přehozené bílým rouchem s dlouhými širokými rukávy, jež mu splývaly až ke kolenům. Celek dokreslovala zlatá čapka. Jednalo se o královský oděv. Imri-Ka udělil Kanthovi krátce po jeho příjezdu čestný titul *imri*.

Nejspíš je to lepší přivítání, než kdyby mě uvrhl nahého do nějaké vlhké cely.

Ačkoliv s každým ubíhajícím dnem uvažoval, jestli by pobyt v cele nakonec nebyl lepší. Zaslechl šramot Aaliina doprovodu – císařova dcera se zvedla z divanu a přešla k opačnému zábradlí lodě. Zjevně se mu vyhýbala.

Královská společnost strávila parné ráno plavbou v zátoce Požehnaných mezi Kamennými bohy, třiatřiceti ostrůvky a útesy vytvarovanými do podoby všech členů klašského panteonu. Rami se Kantha snažil naučit jejich jména a vztahy v rámci božské hierarchie, ale Kanthovi se pořád pletli.

Rami se nicméně nevzdával. I teď ukázal před sebe, ke kamenné soše nahého muže s poměrně nápadným údem, který na jedné ruce držel zavalité dítě. Kolem kamenných nohou ležely květiny a koše s dary.

„Tohle je Har'Il v celé své velkoleposti a nádheře.“ Rami se podíval na Kantha a povytáhl obočí. „Náš bůh plodnosti.“

„Rozhodně je jasné, proč získal tuhle pověst.“ Kanthe mávl rukou za sochu. „Asi teď bude nejlepší, když se mu vyhneme širokým obloukem.“

Rami se zasmál. „Určitě počneš hodně dětí. Viděl jsem tě v lázni. Nejsi sice tak obdařený jako Har'Il, ale jistě mé sestře uděláš velkou radost.“

Kanthe se po tak otevřeném komentáři rozkašlal a cítil, jak se rdí. Snažil se potlačit rozpaky – pořád si nezvykl na to, že Klašané hovoří o takových věcech s naprostou otevřeností, bez sebemenšího studu.

Rami bohužel ještě neskončil. „To samozřejmě platí pro každého, s kým budeš sdílet lože.“

Přesunul prsty po zábradlí a s jasným pozváním se dotkl Kanthovy ruky. Nešlo

o první náznak, že by Rami rád pozvedl jejich už tak vřelé přátelství na ještě vyšší úroveň. Rami byl o pár let starší, ale Kanthe z něj necítil žádnou dravost ani postranní úmysly. Šlo prostě o otevřené pozvání.

Kanthe už věděl o nestálosti klašských vztahů – v rámci manželství i mimo ně. Hálandijci se takovému chování vysmívali a považovali ho za další důkaz, že Klašanům chybí morálka. Kanthe toto očerňování vždy považoval za pokrytecké, zejména vzhledem k přehršli nevěstinců působících po celé Hálandii, a to se ani nezmiňoval o všech mužích a ženách smluvně zavázaných k sexuálním službám. I jeho otec si vydržoval palác se služebnicemi rozkoše.

Pokud už by to Kanthe měl porovnávat, zdejší otevřenost mu připadala čestnější. Probíral to i s Frellem v jejich komnatách. Alchymista přišel s teorií, že nestálost zdejších vztahů může souviset s přísným kastovním systémem, neměnným a přehnaně složitým.

Když utáhneš jeden šroub, jiný se často povolí, shrnul Frell.

Kanthe poklepal Ramiho po ruce a otočil se, aby se opřel o zábradlí zády. Měl ve zdejších zemích svůj úkol, ale zatím nenašel způsob, jak ho splnit.

Rami se zazubil a opřel se vedle něj. Kanthovo odmítnutí ho zjevně neurazilo. Aaliin bratr patrně neměl potíže se sháněním společnosti do postele. Byl vysoký, pěkně rostlý, měl pohledné tmavé oči jako jeho sestra a pleť jako hořkořen s medem. Hlavně se z něj však vyklubal dobrý přítel, který sloužil jako učitel a průvodce po všech klašských zvycích. A kdyby měl být Kanthe upřímný, Ramiho zájem mu lichotil a zvyšoval mu sebevědomí.

Zvlášť tváří v tvář Aaliinu bohorovnému přehlížení.

Kanthe se podíval na opačnou stranu lodě. Aalia stála na pravoboku a stínila si oči rukou, jak vyhlížela dalšího míjeného boha.

Smyslem ranní projíždky bylo, aby spolu Kanthe a Aalia strávili nějaký čas, zdvořile konverzovali pod dohledem trojice gardedám a snad se před slunovratem i trochu poznali. Aalia zatím řekla Kanthovi jen *mašen' dray*, což znamená *uhni*. V tu chvíli jí clonil výhled na jednoho z Kamenných bohů. Kanthovi neuniklo, že použila slovo *dray*, oslovení určené člověku z nižších kast. Zdálo se, že ne každý je ochotný uznat Kanthův čestný status *imri*.

Kanthe jí to nemohl vyčítat.

Nikdo z lidí, kteří mě opravdu znají, by mě nepovažovali za „zbožného“, a Zářící růže Imri-Ka zjevně taky ne.

Zavrtěl hlavou. Už jako hálandijský princ se netěšil ve své domovině žádné úctě. Po celý život žil ve stínu svého dvojčete Mikaena, který se prodral z matčina lůna jako první, získal prvorozenectví a s ním i titul následníka trůnu. Podle toho se k Mikeanovi všichni chovali, obdivovali ho, hýčkali a připravovali ho na roli budoucího hálandijského krále.

Kanthe se nemohl pochlubit tak skvělou výchovou. Přidělili mu roli prince ve

skříní, jehož jediným úkolem bylo sloužit jako náhradník pro případ, že bratr zemře. Měl nečinně čekat, jestli ho někdy budou potřebovat. Přesto, aby byl království přece jen trochu užitečný, absolvoval školu Kopenhagen, kde se připravoval na úlohu budoucího rádce svého bratra.

Ne že by se takový osud mohl naplnit.

Vybavil si, jak se proti němu Mikaen vrhl s mečem. Vzpomínku doprovázel hluboký pocit zoufalství. Ještě horší bylo, že se ho tehdy Mikaen nepokusil zabít poprvé.

Kanthe si vzdychl. Pořád pro něj bylo těžké tomu uvěřit. Jako děti tvořili s bratrem nerozlučnou dvojici kamarádů, byli si blízcí tak, jak jen dvojčata mohou být – dokud je jejich nevyhnutelné, rozdílné osudy neodtáhly každého jiným směrem. Mikaena poslali do hradních Kasáren, aby se vzdělal ve zbraních a strategii, zatímco Kantha vyhostili z hradu do Kopenhagenu a zakázali mu třeba jen nosit meč.

Nakonec se mezi bratry rozevřel široký příkop. Jak by to taky mohlo dopadnout jinak? Začali být stejně odlišní jako jejich obličej. Mikaen, ač Kanthovo dvojče, vypadal, jako kdyby ho vytesali ze světlého křídovce. Zdědil po otci nejen rysy, ale taky zvlněné plavé vlasy a oči modré jako moře. Kanthe byl naopak po jejich mrtvé matce. Pleť měl jako naleštěné ebenové dřevo, vlasy černé jako uhel a bouřkově šedivé oči. Byl stínem svého zářícího bratra.

A teď jsem tady, ve vyhnanství mezi nepřáteli království.

Spojil se s Nyx a ostatními, aby se pokusil zabránit nadcházející záhubě. Zapátral pohledem po nebi a všiml si úplňku nízko nad obzorem. Svítíl v mlžném oparu Dechu Urthu, který představoval přirozenou hranici mezi Hálandií a Jižním Klašem. Opar – složený z popele a dýmu – stoupal ze Šaar Ga, obrovského sopečného vrcholu, jehož erupce probíhala už po bezpočet staletí a vytvářela přírodní kouřovou bariéru mezi královstvím a císařstvím.

Kanthe zkusil odhadnout, co se asi děje v Azantii. Tušil, že se do Velehory a k jeho otci, králi Toranthovi, dostaly zprávy o jeho příjezdu sem. Taková cesta bude chápána jako zrada, další v řadě. Budou předpokládat, že se Kanthe staví na stranu Jižního Klaše v čase, kdy po celé severní Koruně čím dál hlasitěji znějí válečné bubny. To nicméně nebyl pravý důvod jeho příjezdu.

Zamračil se na měsíc prosvítající přes kouřový opar.

To je všechno tvoje chyba.

V dálce zaduněl hrom, jako kdyby ho káral za takovou myšlenku, a od zalesněného břehu se odrazila ozvěna burácení. Zvuk byl tak silný, že se vody v zálivu zachvěly.

Kanthe se narovnal a vytrhl se z ponurého zasnění. Zvedl hlavu k čistě modré obloze a pak se podíval k severnímu obzoru. Část oparu potemněla černým kouřem – který však nevyvrhl kráter Šaar Ga.

Kanthe křečovitě sevřel zábradlí a zhluboka se nadechl – chtěl si potvrdit temné

podezření, ale vzdálenost byla příliš velká, než aby něco cítil. Přesto věděl, co bylo zdrojem toho zvuku. Už ho dřív slyšel.

Kapitán loď přispěchal k Ramimu, který teď stál stejně ztuhle jako Kanthe. Mohutný muž držel v ruce dálnohled a podával ho Ramimu.

Rami ho převzal a roztáhl ho do plné délky. „Co to je, Gheesi?“

„Vypadá to, že to zaznělo od Ekauské hlídky,“ odpověděl kapitán.

Kanthe to jméno znal – šlo o velkou základnu na nejsevernějším pobřeží Jižního Klaše. Přistoupil blíž k oběma mužům, kteří se na něj podívali.

„Obávám se, že tam někdo musel shodit Hadysšův kotel,“ řekl Kanthe varovně. Vybavil si bombu o velikosti menší stodoly pojmenovanou po ohnivém bohu podsvětí.

„Víš to jistě?“ Rami si přiložil dálnohled k oku.

Kanthe pokrčil rameny. „Nedávno mi jeden takový shodili skoro na hlavu.“ A dodal ještě ustaraněji: „Jestli se nepletu, tak děsivou zbraň unese jenom loď o velikosti bitevního křižníku.“

Rami se i s dálnohledem vyklonil přes zábradlí. „Nevidím žádné větroloď. Ale kouř je hodně hustý. A do okolních lesů už se šíří požár, ze kterého stoupá další dým.“

Spustil ruku s dálnohledem a otočil se ke Gheesovi. „Doprav nás zpátky do Kysalimri.“

Kapitán se rázně uklonil a odpěchal. Rami ještě naposledy stiskl Kanthovi rameno a odběhl za kapitánem.

Kanthe osaměl. Díval se k obzoru a bezděčně se dotkl ramene, které mu Rami právě stiskl, zjevně aby ho utěšil.

Žádnou útěchu si nezasloužím.

Vrátil se k dřívějším myšlenkám na to, co se asi dělo v Hálendii. Teď už si tím byl jistý: otec se skutečně doslechl o synově zradě. Hladina v zálivu se zklidnila, ale Kanthe ztěžka oddechoval a obával se nejhoršího.

Přiměl snad můj příjezd do Klaše otce k akci? A je tohle výsledek?

Nemohl to vědět s jistotou, ale jedna věc se nedala popřít. Upíral oči na stoupající dým a vzdálenou záři širících se plamenů.

Tenhle útok znamená válku.

KANTHE SE SNAŽIL UDRŽET na zmítající se lavici. Jednou rukou svíral její okraj a tiskl svoje princovské pozadí k polštářku, aby nespádl. Jeli v otevřeném kočáře. Do vlasů i oblečení se mu opíral vítr od toho, jak rychle projížděli kysalimriskými ulicemi. Volnou rukou si pro jistotu přidržoval na hlavě zlatou čapku.

Rami seděl proti němu a skláněl hlavu k jednomu ze svých poradců. Obličej staršího muže momentálně zakrýval šátek *bjor-gy*, ale Kanthe ho znal. Po paláci se chaaenové nemuseli zakrývat. Vychrtlý muž se jmenoval Loryn a sloužil jako Ramiho poradce ve dvorních záležitostech. Přes rachot kol nebylo slyšet jejich slova, ale nepochybně probírali výbuch na severu.

Kanthe tiše zasténal a odvrátil se. Z obou stran pozlaceného kočáru je doprovázel ozbrojený oddíl královské stráže na koních. Před nimi rachotil jiný pozlacený kočár, který přepravoval Aalii a její tucet chaaenů. Úplně vepředu pak jel válečný vůz s naježenými kušemi. Lučištníci pozorně pátrali pohledy ve všech stínech, jestli neodhalí známku nebezpečí. Uprostřed vozu se tísnili šermíři. Dokonce i koně chránily kovové pláty. Druhý válečný vůz jejich kolonu uzavíral.

Kanthe se měl cítit chráněný, jenže vnímal pohledy nejbližších vojáků. Obličej měli sice zpola zakryté tenkou kroužkovou zbrojí, ale z přimhouřených očí jim svítilo obvinění.

Vyčítají mi ten útok. Kanthe nedokázal potlačit vlastní provinilost. *Neměl jsem jezdit do jejich země.*

Tušil nicméně, že hněv vojáků vyvěrá z podezření, že je Kanthe do útoku na severu přímo zapojený. Nejbližší jezdec sklonil hlavu, aby si mohl odplivnout na ulici těsně vedle kola kočáru.

Odplivnutí si všiml jen Kanthe. Spustil ruku z čapky a sevřel ji v pěst.

Nemám ani zbraň, abych se bránil, pokud mě někdo napadne.

Jeho kolena se dotkly prsty v rukavici. „Nenech se vyprovokovat,“ varoval ho chaaen usazený vedle něj.

Kanthe se na něj podíval. Ze štěrbiny šátku vyhlížely fialové oči rámované černými obočími. Mužova pleť byla ještě o několik odstínů tmavší než jeho. Kanthe se přinutil rozevřít pěst – připomněl si, že tu má spojence.

Pratik byl ještě před půl rokem spoutaný s jedním císařským obchodníkem. Při cestě do zámoří však Pratika přetáhli na svou stranu ti, kdo se snaží zabránit

pádu měsíce. Chaaen doprovodil Kantha zpátky do své země, a poté co císař princů udělil status *imri*, se Pratik stal jeho poradcem. Stříbrné řetězy vedly od Kanthových bot k Pratikovu železnému obojku – železo symbolizovalo, že jeho nositel je vzdělán v oblasti alchymie.

Kanthe bohužel dostal i druhého chaaena.

Podíval se za Pratika na postavu, která s nimi sdílela lavici. Brija seděla naprosto nehybně, jak měla ve zvyku. Kanthe by přísahal, že stařenina páteř už ani nedokáže zaujmout jinou polohu. Na krku měla stříbrný obojek studentky náboženství a dějin. Sloužila jako Kanthova pomocnice v záležitostech klašského jazyka a obyčejů. Ačkoliv Kanthe měl podezření, že její skutečnou úlohou je špehovat ho a podávat hlášení císaři.

„Král Toranth určitě zuří, že jsi připlul sem,“ řekl Pratik. Kanthe se vytrhl ze zamyšlení.

„To je po dnešním ránu nad slunce jasnější. Otec byl vždycky prchlivý a tresty vynáší ještě ukvapeněji.“

Pratik se opřel. „Shozením tak strašlivé bomby, jako je Hadysšův kotel, na Ekauskou hlídku dávám najevo, že si na tebe činí nárok. Požaduje po císaři, aby tě vydal.“

Kanthe ztěžka vydechl. „Otec nikdy nejednal v rukavičkách.“

„To je jedno. Imri-Ka se nevzdá takové trofeje, jako jsi ty.“

Kanthe ho probodl pohledem. „Myslím, že mě ještě nikdy nikdo nepovažoval za trofej.“

„Jsi zaslíbený císařově jediné dceři. Kdyby se tě Imri-Ka vzdal, ztratil by čest. A nejen on, ale celý klan Haešanů.“ Pratik kývl na Ramiho a mávl rukou k Aalii v druhém kočáru. „To Jeho Význačnost nepřipustí.“

„Válka je nevyhnutelná.“

„Nejen nevyhnutelná. Tímhle ohnivým výbuchem už začala. Teď musíme zvážít, jak ovlivní naše plány.“

Kanthe se zamračil. Pratikova slova mu připomněla, že sem nepřišel, jen aby se oženil. Zatímco Nyx a ostatní odletěli hledat tajemné místo hluboko v Ledových pustinách, Kanthova skupina měla dvojí úkol. Měli pátrat po dalších vědomostech z dávné minulosti, z Opuštěného věku, který předcházal známým dějinám. Pratik tvrdil, že existují pověsti o proroctvích a věštbách z minulosti, které hovoří o nadcházející apokalypse. Šeptalo se, že o těchto proroctvích pojednávají prastaré knihy v královské knihovně, Hlubinném kodexu, který se nacházel pod soukromými zahradami Imri-Kaa a střežili ho učenci z tajemstvími opředeného řádu Dresh'ri.

Souhlas s manželstvím představoval krůček k získání klíče, který mohl otevřít tyto zapovězené dveře. Pak už bude na Pratikovi a Frellovi – Kanthově bývalém učiteli z Kepenhillu a alchymistovi, který ho doprovodil až sem –, aby si zjednali

přístup do knihovny. Frell už byl ve spojení s Dresh'ri. Udělení audience u této sekty nicméně trvalo měsíce a Frell ji konečně získal teprve dnes ráno. Pratik se chtěl zúčastnit taky, ale nemohl odmítnout doprovod princů na plavbě po zátoce Požehnaných.

Tento bod jejich mise však Pratikovi starosti nedělal. „Jestli začne válka, bude mnohem těžší, abychom se dostali k tomu pohřbenému Spáči.“

To byl druhý cíl jejich cesty. Kanthe si představil zářící křišťálovou kouli spočívající v Šijině bronzové dlani. Smaragdová záře označovala místo v Ledových pustinách, o jehož nalezení se snažila Nyxina skupina. Na kouli ale svítila i modrá tečka, přímo na Koruně. Nacházela se jižně od Kysalimri, za Hyrgskou eskarpou, a označovala možnou polohu dalšího živoucího bronzového výtvaru, jako je Šija, jednoho ze Spáčů, které po sobě zanechali dávní lidé, aby pomohli světu v případě hrozící katastrofy. Šijiny vzpomínky – uložené v Dalalædských závojinách – byly bohužel z větší části zničeny, takže jí zůstaly jen střípky vědomostí o minulosti. Doufali, že pokud se jim podaří probudit jiného Spáče, jeho paměť bude nedotčená.

Pratik si hlasitě vzdychl. „Nepředpokládám, že by císař Makar ka Haešan ve válečných časech dovolil čerstvě provdané dceři slavnostní pouť po zemi, kterou by se oslavila svatba a na níž by se všem představil její novomanžel.“

Kanthe věděl, že právě takový byl původní plán: využít královskou pouť k tomu, aby se dostali k místu, kde svítila ta modrá tečka. Nacházela se u města Qazen, což byla šťastná náhoda, protože bylo zvykem, aby novomanželé, zejména *imri*, vyhledali radu qazenského orákula, jež předpoví budoucnost jejich svazku. Říkalo se, že jeho předpovědi neuspokojily každého. Prý přímo na místě skončila řada manželství, ještě než pořádně začala, a v sousedních slanicích byl pohřben bezpočet těl.

Možná tam skončím i já.

„Pokud válka propukne naplno,“ pokračoval Pratik, „možná budeme muset vymyslet jiný důvod, proč se rozjet do Qazenu.“

Kanthe se podíval za Pratika. Postřehl, jak Brija naklonila hlavu jejich směrem. Stará chaaenka se jistě pokoušela poslouchat, i když jí v tom s nejvyšší pravděpodobností bránil téměř ohlušující rachot kol a dusot kopyt.

Kanthe nepatrně kývl na jejich zvědavou sousedku a naklonil se k Pratikovi. „Bude nejlepší, když si tuhle debatu necháme na jindy. Jestli budeme mít štěstí, můj otec nenaruší svatbu víc, než už to udělal. Dochází nám čas. Zimní slunovrat je za rohem.“

„Pořád do něj zbývá celý měsíční cyklus,“ připomněl mu Pratik. „Ale máš pravdu. Jestli se nám podaří předstihnout plány tvého otce a plnohodnotný začátek války, původní strategie může pořád vyjít. Proto musíme požádat císaře, aby uspíšil datum svatby.“

Kanthe ztěžka polkl a zaletěl pohledem k druhému kočáru. „Takhle jsem to nemyslel...“

Pratik si ho nevšímal a narovnal se. „Možná už na tenhle týden.“

Kanthe svěsil ramena.

Co jsem to provedl?

KANTHE BYL TAK PONOŘENÝ DO VLASTNÍCH OBAV, že sebou trhl, když se městem rozeznělo polední zvonění. Z toho zvuku ho zabolely lebeční kosti. Ztěžka zasténal. Měl pohmožděné pozadí a pekl se na slunci, ale jejich kočár konečně dospěl k modré hladině Hresh Me, sladkovodního jezera v centru města. Tento klašský název se dal přeložit jako *Tichá* nebo *Hladová ústa*. Přesný překlad závisel na tom, jak dlouho člověk podržel písmeno „r“ na jazyku – ačkoliv Kanthe si nebyl jistý, který název je který.

Vážně bych se měl učit pilněji.

Konvoj kočárů najel na ulici, která obkružovala jezero. Císařský palác stál na kopci na opačném břehu. Hradbou obehnané pozemky měly rozlohu, do níž by se vešla většina měst. Uprostřed se tyčila stověžatá pevnost, tak obrovská, že ke zmapování bezpočtu místností a chodeb bylo třeba mnohadílných atlasů. Mnozí lidé neurozeného původu tam prožili celé životy. Narodili se uvnitř hradeb a nakonec byli spáleni v kryptách pod palácem.

Kanthe se při tom pomýšlení zachvěl a odvrátil se od jezera. Rozhlédl se po okolních domech. Věčné město Jižního Klaše mohlo klidně být samostatnou zemí. Táho se od zátoky Požehnaných, obklopené soustřednou sérií hradeb, jež připomínaly růst města během staletí. K nebi mířily tisíce a tisíce bílých věží – všechny byly postavené ze stejného bílého mramoru a všechny oslnivě zářily na slunci. Kameny byly vytěženy ze sousedního pohoří Hyrgská eskarpa na východě. Říkalo se, že při výstavbě Věčného města byla rozebrána dobrá dvacítka vrcholů.

Kanthe o tom nepochyboval. Během sedmnácti let svého života ještě do Ky-salimri nevkročil. Samozřejmě se k němu donesly zvěsti a ukazovali mu mapy. Nic ho však nepřipravilo na zázitek, když poprvé spatřil město v reálu. Azantii, sídlo hálendijského krále, považoval za rozlehlou, ale do těchto hradeb by se vešla stovka takových.

Královská svita zpomalila a zatočila od jezera, protože jim v cestě stálo rušné přístaviště s moly obleženými rybářskými skify i většími plavidly. Rackové a vrány vřeštěli svůj nikdy nekončící koncert. Vítr k nim přivál pach vyvržených rybích vnitřností, které v horku osychaly.

Kanthovi se ulevilo, když kočár zajel zpátky do stinné ulice města. Teplota klesla a pach ze vzduchu zmizel. Obě strany ulice lemovaly obchody. Z pekařství voněly kvasnice a skořice. Nad otevřenými koši na oheň se se syčením a prskáním tuku smažily ryby.

Kanthovi zakručelo v žaludku – připomínka toho, že se sotva dotkl široké nabídky potravin, které mu ráno nabídli na palubě jachty – tolik ho přítomnost snoubenky vyváděla z míry. Kočáry se bohužel nezastavily u žádného z obchodů. Do paláce Imri-Kaa pořád zbývala daleká cesta.

Konvoj pokračoval nezměněnou rychlostí – dokud jim cestu nezatarasil převrácený vůz se senem. Na ulici ležely balíky sena. Bezrohému turovi přeřízli ořeže a tažné zvíře teď pohazovalo hlavou, jako kdyby popíralo, že ta nehoda byla jeho vina. Postavy v *bjor-gách* se snažily vůz s pomocí dlouhého bidla postavit na kola.

Po přiblížení královské kolony několik lidí zamávalo, aby požádalo vojáky o pomoc.

Jejich prosba zůstala nevyslyšena.

Jakmile shromáždění spatřili zlatou zář královských kočárů, padli na kolena a na znamení podřízenosti si přitiskli hřbety rukou k čelům. Několik začalo zpívat oslavné hymny. Nebo šlo možná o modlitby. Tady v Kysalimri se hranice mezi královskou rodinou a božstvím stírala.

Aalia si prokazované úcty a pochvalných litaní vůbec nevšímala, jako by je ani neslyšela – snad na ně byla natolik zvyklá, že pro ni neznamenal o nic víc než skřeky racků v přístavu.

Kanthe se zamračil.

Vypadá to, že nejsem jediný, kdo není hoden její pozornosti.

Konvoj projel kolem a vydal se postranní ulicí, aby se vyhnul zátarasu. Po chvíli houpání kočáru Kantha opět ukořelbal. Zabořil se do sedadla, ztěžkla mu víčka a brada mu klesla na prsa. Vtom kočár prudce nadskočil a Kanthe s cvaknutím zubů dopadl zpátky na lavici.

„Drž se pevně,“ varoval ho Pratik. „Tehle úsek je hrboilatější.“

Dojeli ke čtvrti, která vypadala zchátrale. V dlážděných ulicích chybělo mnoho kostek, takže výsledkem byla nerovná cesta plná výmolů. Domy po obou stranách vypadaly dávno opuštěné. Okna byla zatlučená prkny nebo naopak vy-sklená. Před kočáry uhýbali vychrtlí psi a se štěkáním mizeli ve vedlejších uličkách.

Kočár prorachotil kolem modlitebny, jejíž věž se už dávno zřítily a rozdrtila kapli pod sebou. Kanthe si prohlížel ruiny, ale zdálo se, že je jediný, kdo si jich všimá. Vojáci upírali pohledy přímo před sebe a kočáry ještě zrychlily.

Kanthe se tázavě podíval na Pratika.

„Kysalimri je sice Věčné město,“ vysvětlil chaen, „ale o jeho obyvatelích se totéž říct nedá. Porodnost v posledních dvou staletích klesla. Bílý mramor nadále odráží slunce, ale jeho záře jen zakrývá pomalý rozklad. Rozsáhlé čtvrti města se změnilly v trosky. Už jsou to čtyři staletí, co Kysalimri muselo naposledy rozšířit vnější hradby, aby se přizpůsobilo rostoucímu počtu obyvatel.“

„Neslyšel jsem žádné zvěsti o úpadku,“ odpověděl Kanthe překvapeně. „Dokonce ani od kopenhillských učitelů.“

„Tady o tom nikdo nemluví. A už vůbec ne v zahraničí.“ Pratik kývl na vojáky, kteří se dívali před sebe, jako kdyby odmítali pohlédnout na okolí.

Brija je zpoza Pratikova ramene probodávala pohledem. Ve šterbině šátku se jí chladně blýskaly oči. Očividně se jí nelíbilo, že mu Pratik svěřuje takové věci.

Stařena nebyla jediná, kdo slyšel, o čem spolu mluví. Rami se předklonil. Jeho šest chaaenů rozesazených na dvou lavicích se dívalo schválně jinam.

„Je to pravda.“ Rami ukázal na opuštěné řadové domy s propadlými střechami.

„Takový úpadek se těžko řeší, zvláště když si ho otec odmítá připustit. Bohužel jen zřídka opouští pozemky paláce. Během těch devatenácti let, co jsem na světě, z nich nevyjel víc než dvanáctkrát. Většinou aby navštívil qazenské orákulum.“

Kanthe si vzpomněl na svůj úlek, když zjistil, že neurození nikdy neopouštějí palác. Imri-Ka v něm byl zjevně uvězněn podobně, byť z vlastní vůle. I tak se Kantha zmocňovalo zoufalství.

Mám se přiznít do téhle rodiny – možná už během týdne. Bohové, ušetřte mě takového osudu. Nebo mi aspoň dopřejte víc času, abych našel způsob, jak se z toho vyvléknout.

Jako kdyby ho bohové slyšeli, ozval se hlasitý výbuch a před nimi vyšlehlo žhavé slunce. Tlaková vlna přitiskla Kantha k opěradlu a Ramiho srazila na podlahu kočáru. Tažní koně se vzepjali.

Kanthe zvedl proti oslepující záři ruku, aby si zaclonil oči.

Zahlédl, jak vysoko v plamenech prolétá tmavý stín.

Válečný vůz...

Obrněný vůz se ve vzduchu dvakrát otočil a dopadl na sousední budovu. Vojáci křičeli a jejich kočár zahalil dým – ale než jim zakryl výhled, Kanthe si stačil všimnout pohybu.

Ze střech domů po obou stranách se po lanech spouštěly postavy. V oknech se objevily další stíny s nataženými luky.

Přepadení.

Do kočáru vrazil kůň bez jezdce, v divoké panice a s hořícím ocasem. Vzápětí utekl. Tažná zvířata se vzpínala, až se celý kočár otřásal. Dva koně se vymanili z postrojů a rozběhli se panujícím chaosem pryč. Zbylí dva padli pod salvami šípů.

Kanthe proklel svého otce. Představil si dřívější výbuch na severu. Smyslem útoku zjevně nebylo jen vyhlásit válku, ale zároveň posloužit jako vějička k odvedení pozornosti.

Aby se dostali ke mně.

KANTHE SE ROZHLÉDL PO NĚJAKÉ ZBRANI – nehodlal se nechat zabít, nebo, což by bylo ještě horší, zajmout a odvléct zpátky do Azantie. Rychlá smrt je lepší než pomalý, mučivý konec v žaláři.

Kordon jezdců se přeskupil a semkl se kolem jejich kočáru. Nad cestujícími se zvedly ochranné štíty – na poslední chvíli. Do tvrdého dřeva a oceli vzápětí zabubnovaly šípy z luků i kuší. Muži se hroutili ze sedel – položili životy, aby ochránili své královské svěřence.

Válečný vůz, který jejich průvod uzavíral, se přivalil těsně vedle nich, ale v úzké ulici nemohl pokračovat dál. Nemohl se protáhnout kolem jejich kočáru. Lučičníci zahájili střelbu na útočníky. Šípy z kuší se odrazily od bílých kamenů. Jeden šíp přesekl lano, takže se útočník, který se z něj právě spouštěl, zřítíl a na místě zemřel. Na ulici se ale vyrojili další, ozbrojení zakřivenými čepelemi.

Teprve tehdy si Kanthe uvědomil svůj omyl, svou sebestřednou hloupost.

Útočníci měli odhalené obličejy, což byl důvod, proč je považoval za královny vrahy. Po dlouhém pobytu v Kysalimri si zvykl na to, že se kolem něj všichni skrývají za *bjor-gami*. Jenže tihle muži byli zjevně Klašané, kteří se vzepřeli císařskému výnosu o zahalování obličejů. Tváře jim zdobily jen proužky bílé barvy kolem očí. Dokonce ani jejich zbraně – šavle – neodpovídaly výzbroji královské legie. Několik jich třímalo i tenké bičové meče, jedinečné zbraně, jejichž výroba byla střeženým tajemstvím klašských kovářů.

Kanthovi došla pravda, z níž se mu zběsile rozbušilo srdce.

Oni nejdou po mně.

Příjezd válečného vozu zahnal většinu útočníků od Kanthova kočáru – nebo se jednoduše přesunuli k zamýšlenému terči.

Rami se postavil vedle něj. V obou rukách svíral vrhací nože a na jeho obnažených předloktích bylo vidět další podobné, zasunuté v pouzdrech. „Musíme se dostat k mé sestře.“

Kanthe zapátral pohledem v dýmu. Princeznnin kočár ležel na boku, protože ho převrátila rázová vlna z úvodního výbuchu. Střežili ho vojáci, kteří chránili Zářící růži Imri-Kaa, jež se choulila uvnitř. Na dlažbě ležela těla bojovníků obou stran. Právě se zhroutil další voják, hrdlo probodnuté šípem.

Aaliini ochránci nevydrží o mnoho déle, zvláště když se teď útočníci zaměřili na ni.

Kanthův kočár na úzké ulici znemožňoval, aby princezně pomohla posádka

válečného vozu. Lučištníci si netroufali střilet tímto směrem, aby zbloudilý šíp nezasáhl Aalii. Proto už seskakovali z vozu, aby pokračovali pěšky.

Útočníci je z oken opuštěných domů zasypávali šípy. Vojáci se snažili chránit si hlavy štíty, ale ty je nedokázaly chránit před střelbou ze všech směrů. Další těla se hroutila k zemi.

„Tudy!“ vykřikl Kanthe a otočil se k opačné straně kočáru směrem od uvízlého válečného vozu.

Vykročil, aby se přehoupl přes postranici, ale levá noha ho zradila. Padl bradou na zábradlí a zamračeně se otočil. Zapomněl, že tu není svobodný.

Pratik k němu přiklekl. „Drž.“ Sáhl Kanthovi k botám a rozeplul řetězy, které prince poutaly k oběma chaanům.

Rami už se zbavil vlastních řetězů a pomohl Kanthovi vstát. Ve vytřeštěných očích mu svítil strach. „Aalia...“

„Já vím.“ Kanthe se otočil k Pratikovi. „Dostaň kočár z cesty. Musíme uvolnit ten vůz, pokud máme mít naději na únik.“

Nečekal na odpověď a seskočil z kočáru.

Rami ho následoval. Po doskoku se přikrčil. „Jak se dostaneme k jejímu kočáru?“

To byla dobrá otázka. Ulici dusil příkrov kouře, ale neposkytoval dostatečné krytí před lukostřelci v oknech. I vojáci si to uvědomili. Ta hrstka z nich, která zůstávala naživu, se přestala snažit o postup otevřeným prostranstvím. Krčili se pod štíty, aby se chránili nejen před lučištníky v oknech, ale taky před šípy z kuší těch, kteří se pohybovali po ulici. Byli v patové situaci a nemohli se pohnout.

Aalia se ukřívávala pod převráceným kočárem. Zůstávalo u ní posledních pět obránců, kteří se krčili ve stínu kočáru s pozvednutými štíty.

Jedním z posledních žijících vojáků byla pružná žena v lehké zbroji s bičovým mečem v každé ruce a s malým kovovým štítem připevněným k předloktí. Právě s kovovým bříknutím odrazila šíp z kuše. Před ní se vršily mrtvoly a vytvářely hrůznou hradbu, kterou se zatím nikomu nepodařilo překonat.

„Aaliiina osobní strážná,“ vydechl Rami. „Modleme se, aby dokázala ochránit mou sestru dostatečně dlouho.“

Kanthe zatahal přítele za rukáv a ukázal opačným směrem. „Tudy ne.“

KANTHE PŘEBĚHL s Ramim v patách za kočárem k padlému koni. Pod zvířetem navlečeným ve zbroji ležel rozdrčený voják. Kanthe se zastavil na dost dlouho, aby si vzal kuši zavěšenou u sedla, spolu s toulcem opeřených šípů. Se zbraní v ruce jeho důvěra ve vlastní plán tisícinásobně vzrostla.

Jako druhorozený princ nesměl nosit meč, ale to mu nezabránilo, aby se naučil dobře zacházet s kuší. Učil ho nejlepší z nejlepších, nebesovský stopař mimořádných kvalit.

Vybavil si jednu z jeho rad.

Když lovíš nebezpečnou kořist, tvou nejlepší zbraní jsou stíny.

Svíral kuši v ruce, nevšiml si boje probíhajícího na ulici a příkrčeně se rozběhl k sousedním rozvalinám. Prolezl rozbitým oknem, v kterém už dávno nezbýval jediný stěp skla. Na okamžik se zastavil, aby pomohl Ramimu dovnitř a aby se jeho oči přizpůsobily šeru.

„Jestli zůstaneme schovaní,“ zašeptal, „můžeme se těmi řadovými domy přesunout dopředu až k princeznu kočáru.“

Rami přikývl a ukázal hlouběji do budovy. „Tyhle domy vzadu obvykle mívají společný dvůr. Po něm se k Aalii dostaneme rychleji.“

„Dobře.“

Kanthe vykročil zchátralou budovou. Horní podlaží se částečně zhroutilo a vytvořilo hromadu trámů, prken a rozbitých kamenů. Potkani a další havěť před nimi prchali do všech směrů. K obličejům i šatům se jim lepily pavučiny. Ve vzduchu visel ostrý pach zvířat a staré moči.

Kanthe se ohlédl na Ramiho. Klašský princ nedával najevo žádné váhání ani choulostivost a odhodlaně postupoval špínou. Z jeho výrazu se dalo vyčíst jen neochvějně odhodlání. Bez mrknutí chytil jednoho tlustého potkana za ocas a odhodil ho. Kanthovi se zamlouval čím dál víc – pokud přežijí, musí svoje přátelství ještě prohloubit.

Společně se přesouvali kuchyní s nízkým stropem a kamenným krbem zčernalým od sazí v koutě. Dveře na opačné straně místnosti visely nakřivo, takže dovnitř vpouštěly jenom trochu světla. Za nimi bylo vidět zadní zahrádku, zarostlou plevellem, bodláky a trním. Lišejníkem pokrytý kamenný kruh označoval starou studnu.

„Drž se těsně u zdi,“ varoval Kanthe svého společníka. „Pro případ, že by někdo hlídkoval z prvního patra i na téhle straně.“

Rami se vyplížil za Kanthem na dvůr a oba se přitiskli ke zdi. Zatímco opatrně postupovali, Rami si připravil vrhací nože a pohrával si s nimi v prstech. Patrně testoval jejich váhu, rozcvičoval se, nebo to zkrátka byl jeho způsob, jak zahánět nervozitu. Každopádně to vypadalo, jako kdyby se mu stříbrné nože objevovaly v rukách a opět z nich mizely jen na základě myšlenky.

Pokračovali plevelem a přes rozbité střešní tašky k domu nejbliž u Aaliina kočáru. Kanthe se podíval na Ramiho, který kývl na potvrzení, že můžou vejít.

Kanthe vstoupil jako první – protáhl se mírně pootevřenými dveřmi, nadechl se, aby se uklidnil, a jeho oči si opět zvykly na přítmi. Z ulice k nim doléhaly zvuky bitvy. Křik, hlasité rozkazy, břinkot oceli.

„Jdi,“ pobídl ho Rami.

Kanthe vykročil přes kuchyni. Tenhle dům byl v lepším stavu – první patro zůstalo nepoškozené. Minul schody vedoucí vzhůru a napínal uši, jestli někoho nezasechne. Přes hluk boje to ale bylo obtížné.

Přikrčil se a vstoupil do hlavní místnosti na přední straně domu. Hromádka popela a ohořelého dřeva naznačovala, že tu kdysi někdo tábořil, aby unikl před chladem.

Rami ho chytil za rameno a tiše zasykl. Ukázal nahoru. Od trámů se mezi prkny snášel tenký pramínek prachu.

Někdo se tam nahoře pohybuje.

Kanthe si v duchu vynadal za to, že se soustředil na zem a na hromádku popela. Opatrně se přesunul o dva kroky ke straně, směrem k nepravidelné díře ve stropu. První patro jako celek sice zůstalo stát, ale roh se přece jen propadl. Kanthe zahlédl slabou mihotavou záři, patrnou jen jako přelévání stínů na okraji otvoru.

Slyšeli nás?

Přiložil si pažbu kuše k rameni. Kuše byla natažená, šíp připravený k výstřelu. Když se přiblížil k otvoru ve stropu, zvedl si zbraň k oku a zamířil. Ohlédl se na Ramiho, aby mu naznačil, ať se drží zpátky – a ztuhl.

Za Ramim se na prahu kuchyně pohnul stín. Někdo sestoupil po zadním schodišti a nehlučně se jim připlížil do zad. Ve tmě se zablýskl meč.

Další přepadení ze zálohy...

Snad to bylo Kanthovým zděšeným výrazem, ale Rami každopádně zareagoval s rychlostí útočícího hada.

Kanthův přítel spustil rameno a máchl paží za sebe – vypadalo to, že se ani nepodíval kam. Od prstů mu vyletěla stříbrná čepel a zabodla se muži do hrdla. Výkřik připomínal spíš přiškrcené zachroptění – nuž protivníka v podstatě umlčel.

V nastalém tichu Kanthe uslyšel nad hlavou kroky. Otočil se zpátky kupředu v okamžiku, kdy otvorem seskočila druhá postava, s vlajícím pláštěm a mečem v ruce.

Kanthe měl kuši pořád přiloženou k tváři a stiskl spoušť. Zpevnil přitom ruce,

aby se mu při výstřelu nezachvěly a nerozhodily mu mušku. Šíp vnikl útočnickovi levým okem do lebky, ještě než muž doskočil na zem. Podlomily se mu nohy a jeho tělo se zhroutilo.

Rami se připojil ke Kanthovi, který vytáhl z toulce další šíp a nabil kuši. Rozhlíželi se všemi směry, ale neobjevili se žádní další útočníci.

„To byli určitě všichni,“ zašeptal Kanthe.

Přeběhli místnost k částečně zabedněnému oknu a vyhlédli ven. Přímo před sebou měli Aaliin převrácený kočár, ale nedalo se poznat, kolik obránců zůstávalo naživu.

Viděli jen Aaliinu osobní strážkyni, která právě bojovala se dvěma útočnickými. Hromada těl kolem ní vzrostla, ale z levého ramene jí trčel opeřený šíp a po obličejí jí stékala krev – nejen útočníků.

Po ulici přibíhal další útočník, aby se připojil k boji.

Ta žena už dlouho nevydrží.

Přinejmenším ne bez pomoci.

Kanthe zvedl kuši k mezeře mezi prkny, pečlivě zamířil a vystřelil. Šíp našel zamýšlený cíl. Hlava přibíhajícího útočnicka se zvrátila dozadu a muž padl na záda.

Rami se mezitím přesunul ke dveřím. Byly sice zavřené a zabezpečené, aby se neotvíraly, ale konopný provaz stářím zpuchřel, takže stačilo, aby do nich klašský princ vrazil ramenem, a dveře se rozletěly. V další chvíli přeběhl do úkrytu za převráceným kočárem – dostal se tam patrně díky houstnoucemu kouři a skutečnosti, že spolu s Kanthem vyřídili oba muže, kteří hlídkovali v prvním patře.

Kanthe ho následoval a za běhu se snažil nabít další šíp. Na ulici si všiml opuštěného luku, který sem patrně odletěl při explozi prvního válečného vozu. O pár kroků dál ležel kožený toulce s rozsypanými šípy.

Kanthe se nad touto nepatrnou přízní štěstěny usmál. Nevěděl, kterému bohu za něj má poděkovat. Odhodil kuši – byl rád, že se jí zbavil. „K čertu s tím.“

Zvedl luk a zasunul šípy zpátky do toulce. Tři si nechal v ruce, pevně je sevřel a narovnal se. Rami na něj kývl a oběhl kočár, aby pomohl princeznině osobní strážkyni.

Kanthe odspěchal za ním. Už cestou přiložil k těživě první šíp, zatímco další dva dál držel mezi prsty.

Jejich náhlý příchod všechny překvapil. Rami vyřídil jednoho útočnicka, Kanthe druhého. Stoupli si z obou stran zraněné a ztěžka oddechující ženy, která o krok couvla.

Vyběhli proti nim další nepřátelé.

Kanthe už měl připravený druhý šíp. Natáhl tětívu, vypustil ho a bleskurychle to zopakoval i s druhým. Oba šípy našly své cíle a dvě postavy se zhroutily k zemi.

Rami vedle něj máchl rukama a vzduchem proletěly stříbrné blesky.

Následovaly výkřiky a výtrysky krve. Další těla skončila na zemi.

Kanthe hmátl do toulce na rameni a vytáhl nové tři šípy. Než stačil přiložit k těživě první, před obličejem se mu mihla paže s koženými páskami a ozvalo se břinknutí kovu, jak se od ocelového štítu připevněného ke strážkyninu předloktí odrazil šíp z kuše. Žena postoupila kupředu, připravená bránit nejen sebe, ale i nové pomocníky.

Kanthe se soustředil na střelce v oknech.

Rami vyřizoval šermíře na ulici.

Bitva trvala dobu, která Kanthovi připadala jako celá věčnost.

Udýchaně si otřel pot z očí. Prsty ho bolely, ramena ho páčila. Znovu sáhl k toulci, ale zjistil, že je prázdný. I Rami zvedl šavli, protože mu došly vrhací nože.

Kanthe střelil pohledem po svém příteli – četl v jeho očích strach, který potvrdzoval to, co sám dobře věděl.

Nemůžeme vyhrát.

Hlasitá rána obrátila pozornost všech doleva. Objevili se frkající koně a pohazovali hlavami krytými zbrojí. Válečný vůz konečně projel kolem zadního kočáru. Kanthe zahlédl, jak do něj naskakuje Pratik se sekerou v obou rukách. Chaaen zřejmě zbavil kočár mrtvé přítěže padlých koní a konečně se mu ho podařilo odsunout z cesty.

Obrněný válečný vůz se hřmotně blížil.

Lučičtí stříleli všemi směry, takže útočníci museli ustoupit.

Mohutný vůz se s klapotem kopyt zastavil, v jeho boku se otevřely dveře a objevil se ocelí obložený prostor pod otevřenou palubou.

Rami se pod ochranou vozu otočil k převrácenému kočáru. Aalia se krčila hluboko pod ním spolu s hrstkou připoutaných chaaenů. Ostatní podle všeho zemřeli, když chránili Zářící růži vlastními těly.

Kanthe přiskočil Ramimu na pomoc. Pomohl vylézt chaaenům, zatímco Rami odepínal sestru od mrtvých. Společně odspěchali k vozu, kde na ně vojáci gestikulovali, ať si nastoupí dovnitř.

Kanthe nabídl Aalii ruku, aby jí pomohl nahoru.

Odstrčila ji a podívala se mu přes rameno, jako kdyby nebyl ani hoden jejího pohledu. „Nedotýkej se mě,“ vyštěkla hálendijsky – zjevně tento jazyk celou dobu ovládala.

Kanthe couvl před žárem jejího odmítnutí.

Rami sebou trhl a pomohl sestře do vozu. Když sám míjel Kantha, omluvně pokrčil rameny. „Je vyděšená.“

Kanthe ale zachytil Aaliin pohled, než se odvrátila. V obličejí jí nesvítily strach. A Kanthe lehce poznal, o jakou emoci jde.

Nenávist.

Vzdychl a následoval ji – nemohl dělat nic jiného než přijmout svůj osud, jak nejlíp dokázal.

Vtom mu kolem ucha prosvištěl šíp z kuše, dost blízko, aby mu oholil několik pramenů vlasů. Ucukl a ohlédl se ve směru, z něhož přišel útok. Na ulici se objevil muž. Právě spouštěl zbraň a stál vzpřímeně, bez sebemenší stopy strachu a se snědým obličejem vystaveným slunci. Jeho výrazné rysy – silná brada, široké lící kosti – se daly považovat za pohledné, zejména jeho světle fialové oči, které byly velice vzácné a mezi Klačany ceněné. Jedinou vadou byla jizva táhnoucí se od čela na tvář a probíhající přes proužek bílé barvy kolem jeho levého oka.

Muž upřel pohled na Kantha.

I jeho výraz byl jasně čitelný.

Taky nenávist.

Muž zvedl ruku a máchl s ní. Na jeho signál útok skončil. Svist šípů ztichl. Postavy útočníků se stáhly do stínů a zmizely. Vysoký muž – zjevně jejich vůdce – se otočil a následoval jejich příkladu.

„Pospěš si,“ ozval se Rami varovně a podal Kanthovi ruku.

Kanthe se jí chytil a nechal se vtáhnout do nitra vozu. Rami ho navedl k lavici a Kanthe si ztěžka sedl – byl vyčerpaný do morku kostí.

Zavřel oči a vybavil si tu postavu na ulici.

Tehdy si vzpomněl na jednu drobnost. Když mu Aalia odstrčila ruku, dívala se mu přes rameno – tím samým směrem. Kanthe to považoval za odraz jejího opovržení, ale možná si taky na ulici všimla toho velitele útočníků.

Zavrtěl hlavou – únavou se mu všechno pletlo a nedokázal přemýšlet. Jistý si byl jedinou věcí. Představil si výraz, který sdílela Aalia s tím útočníkem, a smířil se s nepříjemnou pravdou.

Zdá se, že zase dělám to, co mi jde ze všeho nejlíp.

Hlasitě vzdychl.

Další nepřátele.

3. ČÁST

DÝKY VE VĚTRU

Uvažte! Brnkání pěvcovy lyry dokáže probudit vzpomínky, rozproudit krev nebo vehnat člověku slzy do očí. Ovlivňuje posluchače jemně a citlivě. Zato jařmová píseň – byť zní tak sladce – proniká krví i kostmi. Neovlivňuje, ale zotročuje! Poslouchat ji je jako mít v lebce cizí přest, která neponechá žádný prostor myšlenkám, vůli a snům. Je lepší prorazit si ucho nožem než slyšet písně Sirén.

– výňatek z kázání haperského kněze
Cley ja Raana III., jehož stoupenci vyřízli
jazyky stovkám pěvců jařmových písní; podle některých
tvrzení byl sám Cley nadán schopností zpívat
jařmové písně a využíval ji, aby přiměl ostatní
plnit jeho krvavá přání

NYX SE DĚLA se zkříženýma nohama v šeru nákladového prostoru *Krahujce* a nechávala zavřené oči. Ne že by toho mohla vidět mnoho. Olejem do lamp bylo třeba šetřit právě tak jako palivem. Rozlehlý prostor ozařovaly jen dvě lucerny a jednu si zabral Jace.

Nyxin přítel klečel opodál. Skláněl se nad knihou položenou v klíně, vypůjčenou z kajuty, o níž se děлил s alchymistou. Při četbě si mumlal – Nyx to vždycky připadalo roztomilé, jako kdyby se Jace dohadoval s dávno mrtvým autorem. Snažil se zjistit víc informací o tom, co je může čekat za Dračím hřbetem, ale Nyx tušila, že se zároveň chce rozptýlit, aby nemyslel na bezprostřednější nebezpečí.

Chápala ho.

Před okamžikem vyslechli hlášení z lodního rohu napojeného na kovové potrubí, které procházelo celou lodí. Za necelé zvonění doletí k horám. Darant přikázal všem členům posádky, ať zaujmou svá místa. Ostatní se měli odebrat do svých kajut, ani ne proto, že by tam byli ve větším bezpečí, jako spíš aby se nepletli posádce pod nohy.

Nyx se rozhodla, že přechká bouři a přelet hor v nákladovém prostoru. Chtěla být co nejbliž u Bašalii a Kaldera, aby je během nadcházejícího nečasu mohla uklidňovat. Jace řekl Graylinovi o jejím úmyslu, když šel nahoru, aby si přinesl tu knihu. Nyx překvapilo, že se rytíř nevrátil s ním, aby na ni dohlížel. Měla nicméně mnohem silnějšího ochránce, než byl jakýkoliv člověk.

O několik kroků dál stála Šija – byla dokonale nehybná, dokonce ani nedýchala. Opět se proměnila v sochu, v postavu ulitou z bronzu.

Graylin taky nejspíš věděl, že případná evakuace by probíhala přes nákladový prostor, kde by ji mohl snadno nabrat. Na zádi byly připraveny dva plachtovory, miniaturní větroloďe s tupými příděmi obrácenými k zadní rampě, která se mohla spustit a otevřít přístup k nebi. V případě poškození *Krahujce* půjde o jediný prostředek, jak opustit větší plavidlo.

Nyx čekala a potichu si broukala. Zatímco Jace trávil většinu času tréninkem s Graylinem a Darantem, Nyx pilovala zděděnou schopnost zpívat jařmové písně, předávanou z generace na generaci.

Před půl rokem odhalila její skutečný původ.

Jařmové písně pocházely od Bašalii – nebo spíš od jeho bratru.

Kdysi, v dobách ztracených v hlubinách času, dávní lidé vštípili myrským ne-

topýřům lepší schopnost komunikovat a propojit mnoho myslí do jediné rozsáhlé, chladné inteligence. Toto společné vědomí chránil celý kmen, jehož každý člen představoval jedovatou tvrz velké síly.

Mýrští netopýři se měli stát živoucími strážci, kteří budou během tisíciletí sledovat vývoj Urthu, dávat pozor na známky nebezpečí a v případě potřeby probudí Spáče pohřbené na různých místech světa.

Nyx kolem sebe rozšířila vlákna mocné písně, která se otřela i o Šiju, jednoho z těchto Spáčů. Spáči byli neživí strážní, výtvoři dávných lidí, také obdaření jářmovými písněmi.

Pod Nyxíny dotykem se Šija v její mysli rozzářila jako pochodeň. Rozsah Šijiny síly byl téměř nepochopitelný – nešlo jen o sílu paží, ale i o studnu energie, která v ní tepala. Šija byla obdoba výhně, jež měla ohřát pomyslný jantar, v němž tento svět uvízl, a znovu ho roztočit.

Jak se to mělo udělat, však zůstávalo nejasné. Ukázalo se, že čas je mocnější než vůle dávných lidí. Mnozí Spáči zanikli, rozdrcení pod kilometry ledu nebo zničení žářem na polokouli Urthu přivrácené ke slunci. Dokonce ani knihovna Spáčů nepřečkala bez úhony, takže Šije sice zůstala síla, ale nemohla ji doplnit všemi potřebnými vědomostmi. Připomínala mocnou zbraň bez nepřítelů, na kterého by ji bylo možné namířit.

Bylo na Nyx a ostatních, aby vyplnili mezery, aby zrekonstruovali prodřenou tapiserii dějin a vědomostí do celistvé a srozumitelné podoby. Jediná vodítka představovaly polohy smaragdového bodu hluboko v Ledových pustinách a druhého takového na opačné straně Urthu, v zemi věčně sežehované nemilosrdným a setrvalým pohledem Otce na nebi. I když se mnoho vědomostí ztratilo, Šija cítila, že je životně důležité nejdřív se dostat na správné místo v Ledové pustině. Ale nikdo, dokonce ani Šija, netušil proč.

Jelikož neměli jiné Spáče, kteří by je vedli, jejich skupině nezbývalo nic jiného než se pokusit o tuto pouť. Zůstávala však drobná naděje. Šija odhalila přinejmenším jednoho jiného Spáče, který se zdál být neporušený, byť pořád spal. Nacházel se hluboko na území Jižního Klaše. Část členů jejich původní skupiny – alchymista Frell, princ Kanthe a chaaen Pratik – se ho vydala hledat, nicméně jelikož si nikdo nemohl být jistý úspěchem jejich mise, Nyx a ostatní museli riskovat cestu do Ledové pustině.

Co tu ale najdeme?

Nyx rozšířila vlákna jářmové písně za Šijinu bronzovou postavu. Napjala hrdlo a zabroukala o něco hlasitěji. Vlákna se odrážela od vyskládaných beden, sudů i od stěn trupu a vracela se k ní, takže v ní vytvářela stinný obraz rozsáhlého prostoru, který se táhl od přídě na záď, pod rušnějšími palubami.

Nad povědomostí takového rozmlženého obrazu se usmála. Až donedávna po celý život vnímala svět právě takhle. Už jako u nemluvněte se jí zakalil povrch

očí, takže viděla jen stíny a tlumené barvy. Ještě teď nacházela v povědomém přítmi jistou útěchu. Byla to její minulost, její domov, vše, co donedávna znala. Pak byla napadena, jeden z Bašaliových bratrů jí přispěchal na pomoc a při tom ji otrávil svým jedem. Otrava rozpustila zákal v očích, který souvisel s těmito velkými okřídlenými tvory, a zároveň probudila dar, jenž jí dřímal v krvi.

Podobně jako Šija byla i Nyx probuzený Spáč.

Někdo to označoval za zázrak a připisoval ho požehnání Matky.

Pro Nyx šlo stejnou měrou o prokletí. Jasnější svět byl často příliš složitý, než aby se dal unést. I dar jařmové písně jí pořád naháněl strach. Sotva mu rozuměla, ale díky cvičení se ho naučila lépe ovládat.

V ozvěnách písně a spletaných vláknecch rozeznala život, který se kolem ní skrýval: myši pobíhající mezi bednami, vrzání cvrčků, bzukot much, a dokonce i pavouky soukající svoje síť. Každý tvor se ozýval vlastní písní, a když se dokázala naladit na její harmonii, mohla ovlivňovat výslednou melodii: uspat obezřetnou myš, pobídnout cvrčka, ať začne se svým koncertem, přinutit pavouka, aby změnil rozvržení pavučiny.

Odtud pocházel název jařmová píseň: tato píseň ujařmovala nižší tvory a vnucovala jim vůli zpěváka. Lidé, kteří sdíleli tento dar, byli vzácní a vysoce cenění. Dokázali přimět písečné kraby, aby táhli naložené vlaky přes poušť, měnit psy a kočky ve věrné lovecké druhy, přesvědčit koně, aby se dali osedlat. Nyx takové použití jařmové písně považovala za ohavné a špatné, nedokázala však popřít jeho jistou přitažlivost. Moc je rozhodně svůdná.

Možná je to tím, že jsem až doted měla tak malou kontrolu nad vlastním životem.

Chvilkové zasnění ji sklíčilo, a tak otevřela oči a její píseň odumřela. Vlákna se stáhla zpátky k ní. Několik se otřelo o Jace, a i když šlo jen o letmý dotyk, vnímala jeho soustředění. Vonělo jako krb s doutnajícím dřevem. Cítila z něj i strach, který voněl jako vzduch po bouři s blesky.

Vzhlédl od knihy, jako kdyby vycítil její pozornost. „Nyx?“

Zavrtěla hlavou, aby seťrásla dozvuky svého daru. V poslední chvíli před dozněním jařmové písně a s jeho pohledem upřeným na ni cítila, jak se od něj šíří další výrazná vůně, jako růže v čerstvé půdě.

„To nic,“ zahučela Nyx.

Přesto jí do tváří vystoupal ruměnc. Věděla, co tato vůně znamená. Prozrazovala jeho touhu. *Touží po mně.* Číst mu soukromé myšlenky a pocity jí připadalo jako znesvěcení.

Jace našťestí nenaléhal. Narovnal se, položil si dlaň na zátylek a protáhl si ztuhlý krk. Druhou rukou zvedl knihu z klína. „Myslím, že jsem se do toho, co leží za Dračím hřbetem, ponořil tak hluboko, jak to jenom šlo. Nacházím jenom samé pověsti, jednu výstřednější než druhou. Tahle třeba tvrdí, že se v Ledové

pustině ukrývá velké moře – což je zjevně nesmysl. Možná bych líp využil čas, kdybych...“

Loď sebou trhla a prudce zatočila doleva. Bedny i sudy s vrzáním a skřípotem napínaly sítě, jimiž byly upevněny na místech.

Šija přistoupila k Nyx a Jaceovi a položila jim silné ruce na ramena. „Držte se u mě a u země,“ varovala je klidným, ale pevným hlasem.

Větroloď se dál chvěla a zmítala. Šija si klekla na jedno koleno, aby jim posloužila jako kotva – a neudělala to ani o chvíli dřív, než bylo třeba.

Během několika okamžiků se z *Krahujce* stal vrabec smýkaný vichrem. Loď se trhaně nakláněla a divoce se kolébala ze strany na stranu. Nyx přerývaně oddechovala a cítila, jak její tělo v Šijině sevření vlaje. Kousla se do jazyka, až na něm ucítila chuť krve.

Jace se k ní natáhl a chytil ji za ruku. Oplatila mu sevření a vyměnila si s ním ustaraný pohled.

Z rohu k nim dolehl Darantův hlas. „Jsme v hlavním náporu! Něčeho se chyťte a pořádně se držte!“